

HỖI NGƯỜI CANH, ĐÊM THẾ NÀO?

[Đoạn trích dẫn của Anh William Branham trong Ê-sai 21:1-12 được đọc bởi Anh Gene Goad—Bt.]

Gánh nặng về sa mạc gần biển. Như cơn gió lốc vụt qua trong phương nam; vậy nó đến từ sa mạc, từ đất đáng kinh khiếp.

Có sự hiện thấy hãi hùng đã tỏ ra cho tôi; kẻ gian dối ở gian dối, và kẻ tàn hại làm tàn hại. Hỡi người Ê-lam, hãy đi lên: Hỡi người Mê-đi, hãy bao vây; Ta sẽ làm cho dứt mọi tiếng than thở nó.

Vậy nên lưng tôi đầy sự đau đớn: cơn quặn thắt mà tôi chịu, như cơn quặn thắt của đòn bà đang sanh đẻ: làm cho tôi còng lưng không nghe; sự kinh hãi làm cho tôi không thấy được.

Lòng tôi dao động, nỗi kinh hãi làm tôi run sợ: vốn là chiều hôm tôi ưa thích đã đổi ra sự khiếp sợ cho tôi.

Người ta đặt bàn tiệc, cắt kẻ canh gác, ăn và uống; hỡi các quan trưởng, hãy chờ đây, và thoa dầu cho cái thuẫn.

Vì Chúa phán cùng tôi như vậy, Hãy đi, sắp đặt người canh gác, để người thấy việc gì thì báo.

Và người thấy xe chiến mã với một cặp kỵ binh, một xe do lừa kéo, và một xe do lạc đà kéo; thì người phải chú ý phải hết sức chú ý:

Và người kêu lên, Như sư tử: Thừa chúa tôi, tôi đứng trên tháp canh suốt cả ngày, và tôi đứng tại chỗ tôi canh cả đêm:

Và, này, có xe quân kỵ mã, cỡi ngựa đi từng cặp mà đến. Và người đáp lời và nói rằng, Ba-by-lôn đổ xuống rồi, đổ xuống rồi; và mọi hình tượng tà thần của nó đã bể nát trên mặt đất rồi.

Hỡi lúa bị đập của ta, và thóc trên sân của ta: sự ta đã nghe từ CHÚA vạn quân, tức là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, thì ta đã bảo cho người biết.

Gánh nặng về Đu-ma. Có người từ Sê-i-rơ kêu tôi rằng, Hỡi người canh, đêm thế nào? Hỡi người canh, đêm thế nào?

Người canh đáp rằng, Buổi sáng đến, và đêm cũng đến: Nếu người muốn hỏi, thì hỏi đi: hãy trở lại, hãy đến.

[Băng trống—Bt.]

2 Cảm ơn, Anh Neville. Rất vui được gặp lại anh.

3 Xin chào, những người tham gia lớp học Kinh Thánh của chúng ta sáng nay, vì chúng tôi muốn chào đón các bạn trong Danh của Chúa Jê-sus. Và khi tôi đang lái xe trên đường chỉ vài phút trước, cùng với gia đình, tôi đã nghĩ đến những người đến nhà thờ vào những ngày trơn trượt như thế này, khi tuyết rơi khắp đất nước, nguy hiểm trên đường. Họ không đến chỉ để được nhìn thấy. Họ có mục đích nào đó trong việc đến. Và tôi rất vui khi thấy nhóm này ở đây sáng nay, mà, vắn, “Đức tin của tổ phụ chúng ta, vắn đang sống,” vắn cháy trong lòng của những người nam và người nữ khắp mọi nơi.

4 Lời vừa được đọc bởi Anh Gene Goad của chúng ta, trong chương 21 của Sách Ê-sai, nơi chúng ta sẽ học hỏi từ đó, trong một lát, và sau đó cầu nguyện cho người đau. Và bây giờ dành cho một đề tài, sáng nay, tôi muốn lấy ra từ đó, câu thứ 11 đến câu thứ 12: *Hỡi Người Canh, Đêm Thế Nào?*

5 Và trước khi chúng ta bắt đầu nói, chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện một lúc.

6 Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài là Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng con. Ngài là Đức Chúa Trời Đấng đã thử ra hơi thử đầu tiên của sự sống đến trên trái đất, và đã kiểm soát mọi sự sống cho đến thời điểm hiện tại này, và sẽ còn kiểm soát hơn nữa. Vì Ngài là Đấng Tạo Hóa của tất cả nhân loại, và mọi vật thử. Ngài là Đấng Tạo Hóa.

7 Và chúng con vui mừng, sáng nay, tin trong lòng chúng con rằng những lời hứa của Ngài là thật, mỗi lời hứa trong số đó. Và

rằng trong những lời hứa này, Ngài đã phán rằng bất cứ nơi nào có hai hoặc ba người nhóm nhau lại trong Danh Ngài, rằng Ngài sẽ ở giữa dân sự của Ngài, và Ngài sẽ đáp lại lời kêu cầu của họ.

8 Và có những tấm lòng nặng nề ngày hôm nay. Kể từ khi bước vào nhà thờ, con thấy những người đó trên cánh hoặc cũi. Và một số người xắn tay áo của họ lên, vì bị nhiễm trùng—nhiễm trùng ở cánh tay. Và những người khác, con đã nghe nói, rằng đã mất những người thân yêu. Và, ồ, đó là một thế giới tội lỗi và gian ác! Nhưng, tuy nhiên, tất cả những điều này phải được làm chủ trong Chúa Jêsus, Đấng đã phán với chúng con, rằng, “Mọi sự hiệp lại có ích cho những kẻ yêu mến Đức Chúa Trời.”

9 Và sáng nay chúng con được an ủi, tin rằng nhiều điều trong số này sẽ khiến chúng con quỳ xuống. Và chúng con thích nghĩ về Kinh Thánh, rằng, “Những ai trông đợi Chúa sẽ được làm mới lại sức lực của mình. Họ sẽ cất cánh bay cao như chim ưng. Họ sẽ chạy mà không mệt nhọc. Họ sẽ đi mà không mòn mỏi.” Và như nhà thơ đã nói, “Xin dạy con, Chúa ôi. Xin dạy con, Chúa ôi, cách chờ đợi.”

10 Hôm nay, xin cho chúng con, chờ đợi để nghe từ sự Vinh hiển, và từ miệng Đấng Cứu Rỗi của chúng con, qua Đức Thánh Linh, để chúng con sẽ chờ đợi kiên nhẫn để nghe Tiếng Ngài nói những điều yêu thương với chúng con, qua Lời Ngài, và nói sự tha thứ cho tội lỗi của chúng con, và sự chữa lành cho những bệnh tật của chúng con.

11 Và xin cho chúng con rời đèn tạm này vào sáng nay, vui mừng, và nói giống như những người đến từ Em-ma-út, “Lòng chúng ta há chẳng bùng cháy trong chúng ta khi Ngài nói chuyện với chúng ta suốt dọc đường?” Vì chúng con thực sự tin rằng Ngài là Chúa đã sống lại, như họ đã tìm thấy Ngài ngày hôm đó. Và Ngài ở giữa mọi người. Chúng con sẽ không mệt mỏi, lòng chúng con sẽ không trở nên yếu ớt. Xin chỉ để chúng con làm mới đức tin của mình, mỗi giờ, trong Ngài. Xin nhậm lời, Cha ôi.

12 Chúng con cầu xin Ngài ban phước cho Lời đã được chép. Và ban phước cho đôi tai sẽ nghe, và môi sẽ nói; và xin nhận sự Vinh quang cho chính Ngài. Vì chúng con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

13 Không ai trong chúng ta được miễn trừ những rắc rối. Đức Chúa Trời đã không hứa sẽ miễn cho chúng ta khỏi mọi bệnh tật. Nhưng có lời chép, rằng, “Sức mạnh của Ngài là đầy đủ, và Ngài sẽ không bao giờ đặt trên chúng ta quá nhiều ngoài những gì Ngài sẽ ban ơn cho chúng ta để chịu đựng nó.” Vì vậy, chúng ta có được niềm an ủi đó về sự biết.

14 Đối với ý tưởng của đề tài ngay bây giờ, trong chốc lát, về điều gì đó mà dường như được đặt trong lòng tôi vài giờ qua: *Hỡi Người Canh, Đêm Thế Nào?*

15 Có lẽ là khoảng, giữa mặt trời lặn và trời tối. Và nó sẽ là một ngày tồi tệ trong thành phố, bởi vì có một tiếng chuông báo động phát ra, rằng họ, người canh tại tháp, đã gửi lại tin rằng anh ta nhìn thấy từ xa bụi bay lên từ những bánh xe của những xe ngựa. Và anh nghe thấy tiếng vó ngựa, ở đằng xa.

16 Nhưng như hai cô gái trẻ sẽ đứng bên giếng, và ở độ tuổi thanh xuân, trẻ trung của họ, họ nghĩ, họ có nhiều điều để suy nghĩ về, hơn là lời của người canh gác này. Có lẽ nó không có nhiều ý nghĩa đối với họ, bởi vì họ chỉ đang ở trong giai đoạn e thẹn của tuổi thiếu nữ. Có thể là vì có một bữa tiệc tối hôm đó, và những cô gái trẻ này muốn tham dự bữa tiệc này. Và có vẻ như lời cảnh báo của người canh sẽ không ảnh hưởng đến những gì họ đã tìm thấy thú vị trần tục trong đêm đó. Vì vậy khi cuộc trò chuyện sẽ tiếp tục, và—và một phụ nữ trẻ sẽ nói với người khác, “Chẳng phải là quá tệ, rằng, trong thời đại của chúng ta, mà chúng ta có những niềm vui chết chóc như vậy, người nào đó sẽ cố gắng để—để lấy đi những đặc quyền mà chúng ta có, và những thú vui mà chúng ta có thể tận hưởng sao?”

17 Và tôi tin rằng điều đó sẽ chỉ gần như tương tự với lối giải thích hiện đại của ngày hôm nay, mà mọi người cố gắng nghĩ điều đó khi bạn đang cố gắng cảnh giác và cảnh báo họ về những mối nguy hiểm đang đến gần, rằng họ dường như nghĩ rằng bạn chỉ là một con người cổ hủ, một người mà đang cố gắng lấy đi tất cả niềm vui trong cuộc sống.

18 Và chúng ta sẽ nghĩ lại về những người trẻ tuổi, khi họ bước ra từ phân xưởng, và khuôn mặt họ lấm lem vì công việc mà họ đã làm trong suốt ngày. Và một người trẻ tuổi có thể nói với

người khác, “Ngay sau khi chúng ta có thể tắm rửa sạch sẽ, một chút, ồ, chúng ta sẽ gặp nhau ở quán rượu, như thường lệ. Vì tôi chắc chắn rằng bạn, John à, không phải bận khoản gì cả về sứ điệp mà chúng ta đã nghe ngày hôm nay, người canh trên tháp, đang cố lấy đi mọi niềm vui của cuộc sống, cố gắng nói với chúng ta rằng có một mối nguy hiểm đang đến gần. Nhưng, bạn biết đấy, chúng ta có đội quân tốt nhất hiện có. Và nhiều người lính của chúng ta thì...gặp nhau mỗi đêm tại cùng địa điểm này mà chúng ta làm, và chúng ta tận hưởng tình thân hữu với nhau, chẳng hạn như một—một ván bài nhỏ thân thiện, và uống một vài ly rượu. Và tôi, vì bản thân tôi,” anh ta sẽ nói, “chỉ từ chối lo lắng về bất kỳ điều gì của thứ này mà người canh này sẽ nói về. Vì chúng ta tin rằng nếu có mối nguy hiểm nào đang đến gần, thì chắc chắn rằng các giáo sĩ của—của chúng ta sẽ biết về điều này, các mục sư của chúng ta, và họ sẽ nói với chúng ta về những điều như vậy. Và chúng ta thật không quan tâm đến việc nghe những câu chuyện làm cho mệt mỏi của những người canh này trên tháp.”

19 Và nếu đó không phải là bức tranh rất nổi bật của đất nước chúng ta ngày nay, rằng tuổi trẻ của đất nước chúng ta, và không chỉ tuổi trẻ, mà cả những người có tuổi của đất nước chúng ta, đã thật trở nên ngông cuồng. Và họ từ chối nghe những lời cảnh báo. Và ngay sau khi một người canh chân chính đưa ra cảnh báo, thì người đó bị xếp vào loại dị giáo, hoặc kẻ cuồng tín nào đó.

20 Và khi ngày càng về khuya, có thể một người lính gác cổng, người đang canh gác các cổng, trở nên bồn chồn một chút. Và anh ta đi qua đến...trại lính lảng giềng của mình, và nói, “Anh có tin rằng sẽ có khả năng xảy ra rằng người canh đó đã đúng không?”

21 Các bạn biết đấy, có điều gì đó về sự nguy hiểm, có điều gì đó về sự chết, mà dường như có sự báo trước về điều đó. Nhiều khi những người thân yêu đó ngay trước khi đi qua bờ bên kia, dường như có một lời cảnh báo đến với họ.

22 Tôi có thể nghĩ về cha tôi, trước khi ông ra đi. Ông đã rời khỏi Kentucky trong nhiều năm. Nhưng, đột nhiên, điều gì đó dường

như vận hành qua bố, để đi xuống đến ngôi nhà cũ và nói chuyện với những người thân yêu và bạn bè của ông.

²³ Sau khi ông trở về nhà, anh trai của ông, mà ông đã không đến thăm, đã được cảnh báo một cách kỳ lạ rằng hãy đến Jeffersonville để gặp ông. Và trong khi họ đang ngồi, nói chuyện, bố đã đi sang thế giới bên kia.

²⁴ Tôi đang nghĩ đến bố vợ tôi. Chỉ vài ngày trước khi ông ra đi, ông nói, “Billy, con và ta hãy đi săn sóc, ở phía trên Utica. Ta chỉ muốn về chốn cũ.” Vì lý do nào đó, liên quan đến Đức Chúa Trời, tôi đã không thể đi cùng ông ngày hôm đó. Và ông đã đi lên vào ngày hôm đó và đi săn, và khi ông trở lại trên xe buýt, ông—ông nói với tôi, ông nói, “Bố đang lên đường trên đồi. Bây giờ tất cả đã thay đổi. Nhưng ở đâu đó trong một góc rừng, tại Battle Creek, ngay phía trên chúng ta,” ông nói, “dường như bố có thể nghe thấy tiếng mẹ bố gọi, ‘Ôi, Frankie!’” Đêm đó ông đã làm chứng, trong hàng thứ hai của nhà thờ này, bên trái của tôi, mong muốn những lời cầu nguyện của dân sự cho ông. Và vài ngày sau, chúng tôi đã chôn ông.

²⁵ Thật dường như rằng Đức Chúa Trời luôn sai đến một sứ giả. Đó là sự nhân từ của Ngài và ân điển của Ngài, để cho người chân thật trong lòng một lời cảnh báo về những điều đang đến gần.

²⁶ Và tôi rất vui mừng vì trong thời đại ngày nay mà chúng ta đang sống, rằng, khi sự u ám và bóng tối trên mọi bàn tay, dường như có một niềm hy vọng phước hạnh đang len lỏi trong lòng dân sự của Đức Chúa Trời, rằng một giờ vinh quang nào đó Chúa Jêsus sẽ đến.

²⁷ Và trong thời kỳ khốn khó lớn này, trong thành phố này, những người trẻ tuổi phớt lờ nó, và nhiều người không quan tâm đến những gì người canh phải nói. Tất nhiên, họ đang ở trong quán rượu, uống rượu, và bữa tiệc đang diễn ra. Và những người lính đều đang uống rượu. Và họ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, nghĩ rằng họ đã an toàn hết mức có thể. “Không có gì có thể gây hại cho họ,” bởi vì họ chỉ đơn giản là say mềm, như chúng ta thường gọi, dưới ảnh hưởng của rượu mạnh ýt-xki và các đồ uống hỗn hợp.

28 Và đột nhiên, có những cỗ xe ngựa lăn ngay vào thành phố. Và những cánh cửa của các quán rượu bị đột nhập, và những ngôi nhà, và vũ khí tàn sát đang hoạt động, chỉ vì họ không chịu nghe lời cảnh báo của người canh.

29 Và nhiệm vụ của một người canh gác, trong Kinh Thánh cổ, là một người đã được chọn. Người đó phải là một người xem chăm chú về các thiên thể. Anh ta phải biết chính xác vị trí các ngôi sao đang đứng, để thông báo thời điểm chính xác cho mọi người. Nhiều người trong số những người mệt mỏi, có thể, sẽ đi ra ngoài, và không thể ngủ, trần trọc, và sẽ hét lên với người canh trong tháp, và sẽ hét lên những lời này, “Hỡi người canh, đêm thể nào?”

30 Và người đó sẽ nhìn vào các vì sao, và rồi người sẽ nói, “Đó là một thời điểm *như vậy*.”

31 Sau đó họ trở về giường của họ, hoặc bất cứ nơi nào họ chọn để ở, chờ đợi ánh sáng ban ngày đến, khi đêm mệt mỏi, mòn mỏi, bồn chồn sẽ kết thúc.

32 Xin Đức Chúa Trời thương xót! Tôi tự hỏi ngày hôm nay, chẳng phải là lúc, để chúng ta gọi Người Canh tuyệt vời của mình, “Đêm thể nào?” Có một mối nguy hiểm đang đến gần, và cả thế giới dường như đang rung chuyển dưới ảnh hưởng của nó.

33 Người canh cũng phải túc trực, mọi lúc. Và người ấy phải cảnh báo mọi người về những nguy hiểm đang đến gần. Đó là nhiệm vụ của người, để phòng nguy hiểm đang đến gần. Và người đã ở trên một ngọn tháp được xây cao hơn nhiều so với những các bức tường. Và cái tháp này, người đã ở trên đó, trong nó, những cuốn sách thiên văn học, và vân vân, vì vậy người có thể ngắm các vì sao và cho biết thời gian. Bất kỳ điều gì đang đến gần, về thời gian trong ngày, người có thể nói điều đó.

34 Rồi, người ấy cũng có thể nhìn thấy con đường xa hơn bất kỳ ai trên mặt đất. Người có thể nhìn xa hơn bất kỳ ai trên tường, bởi vì anh ta ở trên cao hơn. Và bạn càng lên cao, bạn càng có thể nhìn thấy xa hơn. Và bạn có thể biết những nguy hiểm đang đến gần, xa hơn những người bị ràng buộc trên trái đất.

³⁵ Và như Ê-sai, vào thời ông, đã nói rằng Đức Chúa Trời đã đặt ông làm người canh. Đức Chúa Trời ví sánh các tiên tri của Ngài như những chim ưng.

³⁶ Và như tôi đã thường giảng về chủ đề các chim ưng, chim ưng là loài chim có thể bay cao hơn bất kỳ loài chim nào khác. Và nó phải được xây dựng đặc biệt cho độ cao đó mà nó đi vào. Nay, điều hâu không bao giờ có thể theo kịp nó. Không một con chim nào khác có thể đi theo nó. Nó là con chim được Đức Chúa Trời thiết kế, và nó đã được tạo ra như vậy. Nếu một chim khác cố gắng thế chỗ nó, chim đó sẽ bị thiệt mạng. Nó phải có bộ lông khỏe, đôi cánh khỏe. Và sẽ có ích gì cho nó bay lên cao nếu nó không thể nhìn thấy, có một đôi mắt tốt để nhìn thấy? Điều hâu sẽ bị mù ở đó; nó không thể nhìn thấy. Nhưng chim ưng càng bay cao hơn, nó càng nhìn thấy xa hơn.

³⁷ Và Đức Chúa Trời đã ví sánh các tiên tri của Ngài với những chim ưng. Họ là những người canh mà càng leo cao hơn, để họ có thể nhìn xa hơn. Và đôi mắt của họ đã được tạo ra thiêng liêng để họ có thể nhìn thấy những nguy hiểm đang đến gần.

³⁸ Và Đức Chúa Trời đã sắp đặt Ê-sai để cảnh báo dân sự rằng nguy hiểm đang đến gần, và họ không muốn nghe ông.

³⁹ Và, ngày nay, Đức Chúa Trời vẫn có những chim ưng, hoặc những sứ giả, hoặc những người đàn ông trên tháp, những người leo lên trong Thánh Linh, vượt xa mọi cơ chế, và mọi bom nguyên tử, và các nghiên cứu khoa học. Ngài có những người được thiết kế đặc biệt cho mục đích đó, những người leo lên thành lũy của Đồi Sọ, nhân Danh Chúa Jêsus, và đứng trên đỉnh thập tự giá, và có thể gửi lại Sứ điệp, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Tâm nhìn thuộc linh của họ lớn hơn nhiều so với các linh mục trong đền thờ; vượt xa con người bình thường của tầng lớp xã hội; vì họ được thiết kế đặc biệt cho các nhiệm vụ mà Đức Chúa Trời đã kêu gọi họ. Do đó, chúng ta phải chú ý khi nghe về những điều mà đang đến gần.

⁴⁰ Thế thì tôi sẽ thay đổi bây giờ trong chốc lát. Và sẽ chuyển sự chú ý của các bạn đến Vua của những chim ưng này, hoặc các nhà tiên tri, hoặc những người canh gác tháp. Đó là Chúa Jêsus, chính Ngài. Và ngày hôm nay chúng ta đang sống thì vĩ

đại hơn rất nhiều so với ngày mà Ngài còn ở đây, cho đến khi, khi Ngài ở ngay trong bóng của thập tự giá, Ngài đã nói về sự Tái lâm của Ngài nhiều hơn là về sự ra đi của Ngài. Nếu các bạn tra cứu kỹ càng trong lời Kinh Thánh, bạn sẽ thấy rằng ngay trước khi Ngài ra đi, Ngài đã nói tiên tri về những điều sẽ xảy ra trong ngày nay.

⁴¹ Ngài đã biết rằng Ngài phải bị đóng đinh. Ngài biết rằng Ngài phải chịu đựng người—người vô tội thay cho kẻ có tội. Ngài biết rằng Ngài sẽ sống lại từ mồ mả, vào ngày thứ ba. Ngài đã biết rằng không có quyền lực nào có thể giam giữ Ngài trong mồ, bởi vì Lời Đức Chúa Trời đã phán, “Ta sẽ không để cho Đấng thánh Ta thấy sự hư nát, Ta cũng sẽ không để linh hồn Ngài trong âm phủ.” Và không có sức mạnh nào có thể phá vỡ lời tiên tri đó. Lời của Ngài sẽ là đúng, và Chúng sẽ được ứng nghiệm trong các kỳ của Chúng. Và Ngài tin chắc rằng, những gì Cha đã nói, Cha có thể giữ Lời Ngài.

⁴² Cho nên, trái tim vĩ đại của Ngài ở trong Ngài, tức là Ngôi của Đức Chúa Trời trong lòng Ngài, Ngài biết rằng những thời gian thử thách vĩ đại này sẽ đến để chứng minh cho tất cả các quốc gia, và để chứng minh cho tất cả các dân tộc. Vì vậy, do đó, Ngài đã biết rằng câu hỏi lớn đặt ra, không phải là liệu Ngài có sống lại hay không, hay liệu Ngài có bị đóng đinh theo lời Kinh Thánh hay không, hay liệu Ngài sẽ lên trời Cao, và Đức Thánh Linh sẽ đến không. Nhưng câu hỏi đặt ra là, “Liệu có còn lại đức tin nào trên trái đất vào sự Tái lâm của Ngài không?” Và đức tin đến ở đâu? “Bởi việc nghe Lời Đức Chúa Trời.” Đó là câu hỏi của Ngài. “Liệu sẽ có đức tin trên trái đất khi Ta đến không?” Liệu Ngài có tìm thấy những người tin Lời Ngài không?

⁴³ Bây giờ khi chúng ta, trong ngày chúng ta đang sống, có thể lật những trang Lời phước hạnh của Ngài, và tìm thấy chính những điều mà Ngài phán sẽ xảy ra, đang đến gần trên trái đất ngày nay, những dấu kỳ và điều kỳ diệu đang diễn ra: “Lòng người đang thất kinh vì sợ hãi.” Có một sự “bối rối về thời gian và sự khó khăn giữa các nước. Cảnh tượng đáng sợ trên bầu trời,” như đĩa bay, và cả Lầu Năm Góc đều xôn xao. “Và biển âm ỉ, và động đất ở nhiều nơi. Lòng người thất kinh, vì sợ hãi.” Những vũ

khí nguyên tử vĩ đại, đang sẵn sàng. Một sự u ám đang bao trùm trên mặt đất, mà thế giới chưa từng chứng kiến trước đây.

⁴⁴ Tuần trước tôi có đặc ân được nói chuyện với một trong những người bạn và anh em thân yêu của tôi, Thuyền trưởng Julius Stadskev, người đã viết cuốn sách, *Nhà Tiên Tri Thăm Viếng Châu Phi*. Và Anh Julius đã ở California, nơi anh ấy hiện đang đi học chuyên ngành quân đội. Và anh ấy...Họ, những quân nhân, đã đưa anh ấy đi vì một phiên tòa xét xử lớn. Và họ tìm kiếm gia phả của anh cho đến khi họ phải chứng minh được bà cố của anh ta là ai, và lịch sử của họ và họ là gì, trước khi anh có thể ngồi trong cuộc họp này.

⁴⁵ Và khi anh ấy đi ra từ cuộc họp, và lên đến đỉnh đồi nơi chúng tôi đang ở với một số người bạn, anh ấy gặp tôi ở đó dưới một cây giếng giêng, và anh ấy nói, “Anh Branham, đó là điều mệт mỗi nhất mà anh đã từng nghe.” Anh ấy nói, “Tôi đã tuyên thệ rất nhiều rằng tôi không được nói, hoặc không thể tiết lộ bất kỳ thông tin nào,” nói, “bởi vì chúng tôi...Họ đã bắt chúng tôi tuyên thệ trang trọng. Nhưng,” nói, “tôi có thể nói điều này. Quân đội sẽ ngừng hoạt động. Họ sẽ không có thêm bất kỳ quân đội nào nữa; chỉ có một vài lính canh xung quanh. Họ sẽ không có hàng không nữa. Họ sẽ không tập—tập trung thời gian vào việc chế tạo những chiếc máy bay nhanh hơn và vùn vùn, trừ phi nó chỉ dành cho mục đích thương mại. Họ đang tập trung vào chỉ một lần bóp cò. Sẽ có một sự hủy diệt hoàn toàn.”

⁴⁶ Anh ấy nói, “Anh Branham, công chúng không biết những việc bí mật của quân sự là gì.” Anh ấy nói, “Khi những viên chức vĩ đại này nói chuyện trong phòng,” anh nói, “có một sự u ám khủng khiếp bao trùm căn phòng, cho đến nỗi một trong những nhà khoa học chính của họ đứng lên, và nói, ‘Tôi ước gì tôi có thể lấy một toa xe cũ và một con bò, và lái trở lại sau dãy núi, và trồng cho tôi một mớ bắp cải và đậu, và quên hết chuyện đó.’Ồ,” anh ấy nói, “nó sẽ, nếu thông tin này được công bố rộng rãi, cả thế giới sẽ rơi vào tình trạng hoảng loạn. Sự nguy hiểm đang đến gần.”

⁴⁷ Anh ấy nói, “Họ đã...rút nhân viên của họ bây giờ từ các hòn đảo. Họ đang rút các đơn vị của họ ra khỏi nước Anh. Và họ có

những chiếc xà lan to lớn đang neo ngoài đó, với một số loại vũ khí. Và họ chỉ đang chờ đợi cơn lốc đầu tiên của một quả tên lửa, và mọi quốc gia sẽ tan rã cùng một lúc.” Nói, “Sẽ không có một ngọn cỏ còn sót lại trên trái đất, hay một ngọn núi ngoài những gì sẽ bị rung chuyển đến mức của nó. Và nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào.” Ôi, thật là một giờ ảm đạm!

48 Và tất cả những điều này mà bạn nghe về đĩa bay. Và bạn đã nghe cuộc phỏng vấn với người đó, tôi cho là, ngày hôm qua, trên đài phát thanh, người mà tuyên bố rằng ông đã nói chuyện với dân chúng. Tôi không muốn coi thường người đàn ông đó, nhưng toàn bộ hệ thống của ông ta đều trái ngược với Lời. Nó không đúng. “Và trên sao Hỏa, họ không có sự chết, và họ đến đây để dạy cách để không có cái chết.” Nhưng khi nói đến bằng chứng, ông không có một chút bằng chứng nào, để chứng minh điều đó. Chỉ là một ý tưởng hoang đường nào đó mà người ấy đã vẽ ra. Và, theo ý kiến của tôi, điều đó là sai, bởi vì Kinh Thánh nói khác với những gì ông ấy đã nói.

49 Tôi có thể bày tỏ suy nghĩ của tôi về đĩa bay. Tôi không tin rằng chúng là những cái bóng. Tôi không tin rằng chúng là thần thoại. Tôi tin...Và điều này làm cho nó không đúng. Đó chỉ là ý tưởng của tôi. Chúa đã không nói với tôi đây là những gì họ đang có. Nhưng, bằng cách nhìn vào trong lời Kinh Thánh, vì Đó là nơi chúng ta tìm thấy mọi sự.

50 Chúa Jêsus phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Sô-đôm, nó cũng sẽ xảy ra trong sự đến của Con người.” Và trước khi thành Sô-đôm bị hủy diệt, và lửa đổ xuống và thiêu rụi thành phố và vùng đồng bằng, có các Thiên sứ được phái đến từ Thiên đàng, người đã nhìn vào và tìm kiếm, để thấy những điều này có thật hay không. Và sẽ không giống như việc Đức Chúa Trời sai trở lại các Thiên sứ của Ngài để điều tra và tìm hiểu, ngay trước khi sự hủy diệt vĩ đại xảy đến chẳng? Và bạn có để ý không? Có một Thiên sứ Người đã đến, Người thăm viếng một cụ già mà đã đưa ra quyết định với Đức Chúa Trời, và đang sống, bị người đời khinh thường, trong một căn lều trên sa mạc, bởi vì người nào đó đã chọn và lấy hết của cải ông. Nhưng ông nói, “Được thôi. Tôi sẽ chỉ ở đây theo ý muốn của Đức Chúa Trời.”

51 Tôi thà làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời hơn là có tất cả tiền bạc thế gian có thể chia cho bạn.

52 Và ngay khi quyết định cuối cùng được đưa ra, thì Thiên sứ của Chúa đã đến với Áp-ra-ham và nói, “Hãy nhìn về phía đông, tây, bắc, và nam. Tất cả là của ngươi, hỡi Áp-ra-ham.”

53 Kinh Thánh cho chúng ta biết, “Phước cho những kẻ nhu mì: vì họ sẽ hưởng được đất.” Điều đó có gì quan trọng? Tất cả mọi thứ trên trái đất sẽ bị diệt vong cùng với trái đất, nhưng Đức Chúa Trời không bao giờ có thể bị diệt vong.

54 Và tôi tin như, tôi được dẫn dắt để tin, đó là, nếu bức tranh về Thiên sứ của Chúa Đấng đến và làm phân biệt...

55 Các bạn có để ý thấy Thiên sứ là Đấng đã đến với Áp-ra-ham không? Ngài quay lưng về phía lều, khi Ngài đang nói chuyện với Áp-ra-ham, và nói, “Ta sẽ giữ lời hứa của Ta với ngươi.”

56 Ôi, thật là một Sứ điệp của Thiên sứ Đức Chúa Trời trong ngày nay, Đấng sẽ giữ lời hứa của Ngài! Tất cả sự không tin của thế giới, những người hoài nghi, những người theo thuyết bất khả tri, và những kẻ ngoại đạo, và những người không tin, sẽ không bao giờ làm cho Quyền năng của Đức Chúa Trời trở nên vô hiệu. Nó sẽ xảy ra giống như vậy.

57 “Ta sẽ nhớ lời hứa của Ta, và Ta sẽ thực hiện tốt lời hứa của Ta.” Và Sa-ra đã cười trong trại phía sau Ngài.

58 Và quay lưng Ngài về phía lều, Ngài phán, “Tại sao Sa-ra cười?”

59 Và Sa-ra chạy ra và nói, “Tôi không cười,” bởi vì bà sợ hãi.

60 Đây là loại Người nào? Tự hỏi loại Người Canh nào đã ở trên tháp lúc ấy? “Đây là loại nhân vật nào với chúng ta, với lưng Ngài quay về phía tôi, và tuy nhiên biết rằng tôi đã cười, trong trại?” Hãy nhớ, Ngài là Người Canh.

61 Và Ngài quay lại, và Ngài phán, “Đúng, ngươi đã cười.” Và bà sợ hãi.

62 Bây giờ, chúng ta lưu ý lần nữa, rằng trong ngày hôm nay ngay trước sự Đến của Chúa, những Bản thể giống như thế này sẽ trở lại một lần nữa. Và tôi tự hỏi, khi chúng ta nhìn xung quanh

và thấy bản chất của Họ, hãy quan sát những gì Họ đang làm, và tôi tự hỏi nếu rất nhiều cảnh tượng bí ẩn này không đúng những gì Chúa Jêsus đã nói sẽ xảy ra. “Sẽ có những dấu hiệu ở trên trời. Và trên trái đất sẽ có tai họa giữa các quốc gia, bối rối về thời gian, động đất trong nhiều nơi, và đàn ông chết vì suy tim.” Không phải phụ nữ; đàn ông. Phụ nữ không mấy khi chết vì bệnh tim. Chính là những người đàn ông. Nó làm ứng nghiệm những gì Chúa Jêsus đã phán. Thật chính xác là những gì Ngài đã phán sẽ xảy ra.

63 Và sau đó như chúng ta có thể tiếp tục, giờ này qua giờ khác, về tất cả các vị tiên tri, họ đã nói tiên tri về ngày này như thế nào. Nó sẽ không làm cho người ta kêu khóc, “Hồi người canh, đêm thể nào?”

64 Lâu Năm Góc không có câu trả lời. Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ không có câu trả lời. Nước Đức, Nga, không một nước nào trong họ có câu trả lời. Khoa học không có câu trả lời.

65 Ai có câu trả lời? Người Canh, mà ở trên tường thành, có câu trả lời. “Hồi người canh, đêm thể nào?” Và Đức Thánh Linh là Người Canh đó, người đang chuẩn bị cho mọi người, và đưa ra những lời cảnh báo từ Đức Chúa Trời. Ngài đã được đặt làm như một Người Canh. Chúng ta thấy người bệnh đang được chữa lành, người bị mù mắt được mở ra, tai điếc hết điếc, người què bước đi, người khập khiễng...nhảy nhót như một con hươu đực. Làm trọn điều...Nó là gì? Đó là sự Đến của Chúa, bươn tới.

66 Và tất cả những điều này, và những cảnh báo này! Và mọi người liên tục theo đuổi các bữa tiệc bia của họ, cho đến những thời điểm điên rồ của họ. Và họ vui đùa. “Và họ khiêu vũ, và họ ăn, và họ uống, và họ cưới gả, và họ được ban cho trong hôn nhân,” đúng như Đức Chúa Trời đã phán nó sẽ xảy ra. Không có cách nào để ngăn chặn chúng.

67 Rồi nếu các bạn để ý, trong thời đại giáo hội vĩ đại này, theo Khải Huyền 3, ở thời đại này bây giờ là thời đại đã được ban cho Sao Mai, ngay trước khi sự Đến.

68 Hãy xem Ê-sai trong Kinh Thánh như thế nào khi ông nói, “Hồi người canh, đêm thể nào?” Người ấy nói, “Buổi sáng đến,

và đêm cũng đến.” Gì vậy? Buổi sáng đến, nhưng đêm đến trước buổi sáng. Nó là gì? Ai cũng biết rằng ngay trước khi ban ngày hé lộ, ngay vào những giờ đến gần trong ngày, trời trở nên đen tối hơn bao giờ hết.

⁶⁹ Ô, hỡi các bạn, hãy lắng nghe CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Nếu các bạn coi tôi là tôi tớ của Ngài, đó là ngay trước khi rạng sáng. Đó là lý do tại sao sự u ám khủng khiếp này bao trùm trái đất. Nó xảy ra ngay trước khi sự Đến của Chúa Jêsus. Không còn hy vọng gì ngoài việc Ngài Đến.

⁷⁰ Các quốc gia chống lại các quốc gia. Và họ đã lừa gạt qua phòng thí nghiệm của Đức Chúa Trời cho đến khi họ có được sức mạnh để thổi lẫn nhau thành tro nguyên tử. Và họ là những kẻ ác, và họ không có tin kính, và họ không giống như Đấng Christ. Và động cơ duy nhất mà họ có, và mục tiêu, là phá hủy. Và họ được hà hơi bởi thiên sứ hủy diệt được sai đến từ thiên đàng để hà hơi cho những người này.

⁷¹ Hãy để tôi nói, trong Danh Chúa Jêsus, Đức Thánh Linh được sai đến như một Người Canh trên tháp. Và khi mọi người khóc, “Đêm thể nào?” Các bạn có mệt mỏi với cuộc sống này không? Các bạn có mệt mỏi vì tội lỗi không? Các bạn có mệt mỏi với những tiến trình tang lễ, và bệnh tật, và sự vô tín trên mọi bàn tay không? Đêm đã dài và mòn mỏi chưa? “Đêm thể nào, hỡi Người Canh?”

Người nói, “Buổi sáng đến.” Thấy sự an ủi không?

⁷² “Và đêm cũng sắp đến.” Đêm là gì? Hãy xem sự hài hòa hoàn toàn với lời Kinh Thánh như thế nào, Ê-sai đã có. Trong một tiến trình thông thường của—của thiên nhiên, luôn luôn rằng sự đến gần của mặt trời sẽ làm tụ lại bóng tối với nhau và làm cho nó trở nên tối tăm. Trước khi trời sáng trời tối hơn bất kỳ thời điểm nào khác trong đêm. Tại sao? Chính là ánh sáng đang chiếu tới gần đang làm cho nó trở nên tối tăm.

⁷³ Và sự đến gần của Chúa Jêsus bây giờ là cách mang lại sự u ám này trên trái đất. Chẳng phải Ngài đã phán, “Khi những điều này bắt đầu xảy ra, hãy ngẩng đầu lên, vì sự cứu chuộc của người đang đến gần”?

⁷⁴ Palestine là một dân tộc. Những người Do Thái đã trở về từ khắp nơi trên trái đất, và được đặt ở đó để thấy Ngài đến, như Đức Chúa Trời đã phán họ sẽ trở về. “Hãy nghe lời ví dụ về cây vả, khi nó đâm chồi nảy lộc.” Ngài phán, “Cũng vậy dòng dõi này sẽ không qua đi, sẽ không kết thúc, nó sẽ không bao giờ kết thúc, cho đến khi tất cả những điều này sẽ được thực hiện.” Dòng dõi nào? Dòng dõi nhìn thấy cây vả đang nảy lộc. Y-sơ-ra-ên luôn luôn là cây vả.

⁷⁵ “Những gì sâu keo để lại, sâu lột vỏ đã ăn,” Giô-ên nói. “Những gì sâu lột vỏ để lại, giun móc ăn. Và những gì giun móc để lại, thì châu chấu ăn hết.” Và nếu các bạn để ý, đó là cùng một con bọ. Mỗi loại côn trùng ăn cây, là cùng một loại côn trùng, chỉ ở trong một giai đoạn khác nhau. Và cũng chính tội lỗi và sự vô tín đó đã bắt đầu ăn mòn người Do Thái, rằng, “Chúa Jêsus không phải là Đấng Christ,” mà ăn cây đó đến một gốc cây cằn cỗi. Và nhà tiên tri đã nhìn thấy điều đó, và ông đã khóc. Nhưng Chúa phán, “‘Ta sẽ phục hồi,’ Chúa phán, ‘tất cả những năm mà sâu lột vỏ ăn, và châu chấu và sâu keo đã ăn.’”

⁷⁶ Và trong lần đầu tiên trong hai ngàn năm trăm năm, người Do Thái đang trở về quê nhà của họ. “Thế hệ đó sẽ không bị hủy diệt, sẽ không qua đi, cho đến khi tất cả những điều này được ứng nghiệm.” “‘Lúc đó Ta sẽ đổ Thần Ta trong những ngày sau rốt,’ Đức Chúa Trời phán, ‘trên các con trai và con gái của Ta, và chúng sẽ nói tiên tri. Và Ta sẽ cho thấy những điều kỳ diệu.’”

⁷⁷ Người bệnh đang được chữa lành, những quyền năng lớn đang được thực hiện, bởi cùng một Thánh Linh mà ngời và có thể nói với Áp-ra-ham rằng Sa-ra đã cười trong phòng phía sau Ngài.

Thế thì kêu lên, “Hỡi người canh, đêm thể nào?”

⁷⁸ Và người nói, “Đêm đến.” Hãy xem. Đêm, trước tiên...Buổi sáng đến, trước tiên. Sau đó, đêm, cũng đến.

⁷⁹ Ngay trước khi ngày hé lộ, luôn có một ánh sáng vĩ đại mà luôn đặt trên các tầng trời, và đó là sao mai. Khi các bạn nhìn thấy ngôi sao mai ngày càng sáng, càng lúc càng sáng hơn, thì trái đất càng lúc càng tối hơn. Và lý do nó sáng hơn, là vì trái đất tối hơn.

⁸⁰ Và Hội thánh trong những ngày sau rốt này, Thân thể được gọi ra và được chọn của Đấng Christ, đã được hứa bởi Kinh Thánh rằng Ngài đã ban cho họ Sao Mai.

“Hỡi người canh, đêm thể nào? Điều gì sẽ xảy ra?”

⁸¹ Đây này. Sự hủy diệt hoàn toàn đang đến với cả thế giới. Nhưng trước khi sự hủy diệt xảy ra, Hội thánh của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ đi vào sự Cất lên, để gặp Chúa của Mình.

⁸² Sao mai thì làm điều gì? Điều gì làm cho các ngôi sao sáng như vậy ở thời gian đó? Đó là sự đến gần của mặt trời. Ngôi sao mai đang phản chiếu ánh sáng của mặt trời. Các ngôi sao khác dường như mờ đi vào giờ đó.

⁸³ Tất cả các thần học do con người tạo ra, tất cả những khác biệt lạnh lùng, hình thức sẽ lụi tàn. Nhưng người canh đó đang ngồi trên tháp nơi xa kia, với Sao Mai, sẽ phản ánh Sứ điệp đích thực của Chúa Jêsus sắp đến gần, bởi vì Ngài càng lúc càng rực rỡ hơn, mọi lúc, khi mặt trời bắt đầu mọc.

⁸⁴ Ồ, tôi muốn nói rằng, các ngôi sao mai, mọc lên và chiếu sáng cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, vì sự tiếp cận của bóng tối lúc nửa đêm đang ở trên mặt đất, và sự tối tăm bao trùm lên con người. Nhưng buổi sáng đến, và các vì sao sẽ chiếu ra sự sáng của chúng.

⁸⁵ Hãy nghĩ về giờ phút kinh hoàng mà cả thế giới phải đối mặt. Hãy nghĩ về sự u ám khủng khiếp mà mỗi người chưa được cứu ngày nay phải đối mặt. Tất cả các quốc gia, và tất cả các ngọn núi, và tất cả các nông trại và tất cả các ngôi nhà mà họ đã hãnh diện về, sẽ trở thành bột, thành tro núi lửa lần nữa, trong một khoảnh khắc, trong một nháy mắt.

⁸⁶ Nhưng những ai yêu mến Chúa, những ai có được Ánh Sáng Sao Mai, mà họ đang để—để mắt đến Ngài, và rời bỏ mọi thứ trên thế gian! Và như Phao-lô đã viết trong thư kết thúc của mình, trước khi rời đi, ông đã mòn mỏi, lo lắng và mệt mỏi. Ồ, thật tôi cảm thấy thế nào cho người Do Thái nhỏ bé đó. Khi ông nói, “Đừng ai làm khó cho tôi. Tôi đã đánh trận tốt lành, và tôi đã xong sự chạy của mình. Tôi đã giữ được đức tin. Và từ nay trở đi có một vương miện công bình mà Chúa là Quan Án công bình sẽ

ban cho tôi vào ngày đó.” Rồi ông nghĩ về những ngôi sao mai sắp tới, ông nói, “Không chỉ cho tôi, mà cho tất cả những người yêu mến sự hiện diện của Ngài.” Ô, “Hãy ngừng đầu lên, sự cứu chuộc của các người đang đến gần.”

87 “Hồi người canh, điều gì khiến tờ báo nói điều này? Điều gì khiến khoa học sợ di chuyển? Điều gì khiến Lầu Năm Góc sợ hãi khi đưa thông tin ra ngoài?” Bởi vì người ta sẽ tự tử và ném tiền của họ ra đường, và những thứ khác. “Chuyện gì sẽ...Chuyện gì vậy? Gì vậy? Đêm thể nào?”

88 “Buổi sáng đến.” Đúng thế. Tất cả điều đó là gì? Đó là sự tạo ra buổi sáng, đang đến, và nó đang thúc đẩy Ánh sáng về phía trước. Nó đang làm cho toàn bộ bóng tối đến ngay trước khi Ánh sáng tỏa sáng.

89 Tôi rất vui được là một Cơ-đốc nhân. Tôi rất vui vì tôi là người canh gác của Ngài, một trong số họ, đang đứng trên tường, đang kêu lên, “Hãy chuẩn bị để gặp Đức Chúa Trời, vì giờ Ngài Đến đang đến gần.”

90 Và các bạn, ở đây trong nhà thờ này sáng nay, nếu có ai đó không quả quyết rằng Sao Mai đang phản chiếu Ánh sáng của Nó vào trong lòng bạn, Đức Thánh Linh lớn, xin bạn chuẩn bị cho điều đó. Vì có một sự kiện lớn nhất đã từng xảy ra, đang ở trong tầm tay ngay bây giờ. Chúng ta đang đứng trên bờ vực, đang theo dõi một vở kịch đang được dựng lên.

91 Tôi đã nhiều lần xem các bộ phim, cách mà ở Hollywood và ở những nơi khác nhau, dàn dựng các vở kịch truyền hình của họ. Và cách họ lấy các ngôi sao điện ảnh của họ, và mọi thứ của họ, và sắp đặt. Và cách họ tập dượt họ và mọi thứ trước khi màn kịch lớn diễn ra. Tôi luôn ngạc nhiên khi xem nó, và biết nó phải là một sự giả mạo.

92 Tất cả những thứ giả mạo đều được làm từ những thứ hàng thật. Không thể có một đồng đô-la giả cho đến khi có một đồng thật. Không thể có kẻ đạo đức giả trừ khi có một Cơ-đốc nhân chân thật. Không thể có một sứ điệp giả mạo trừ khi có một Sứ điệp thật. Không thể có đêm trừ khi có ngày. Chắc chắn!

⁹³ Và khi tôi xem họ dàn dựng các bộ phim truyền hình của họ, và tôi đã nghĩ, “Ồ, chúng ta đang đứng trên tòa tháp, vượt xa mọi thứ trên thế giới này, và chúng ta đang xem hai trong số những điều tuyệt vời nhất; sự cạn kiệt của thời gian, và sự Đến của Chúa.” Chẳng bao lâu nữa, “Thời gian sẽ không còn nữa.” “Sẽ không còn thời gian nữa,” và sự Đến của Chúa.

⁹⁴ Và kẻ chống lại Đấng Christ, hẳn đã đặt thần dân của mình ở đó. Hẳn có chủ nghĩa cộng sản. Hẳn có những chủ nghĩa khác nhau: hẳn có chủ nghĩa hình thức giáo hội, hẳn có đạo Công giáo, hẳn có đạo Tin Lành. Hẳn đã chuẩn bị mọi thứ, để tạo nên một buổi trình diễn tuyệt vời.

⁹⁵ Nhưng tôi rất vui rằng có một Cha trên Trời, Đấng cũng đã, sắp đặt các nhân vật của Ngài, cho bộ phim truyền hình tuyệt vời này. Khi kẻ chống lại Đấng Christ đưa họ vào sự chết này của mọi thứ, thậm chí với thời gian, Đức Chúa Trời đã sẵn sàng trong màn kịch của Ngài để nhắc Hội thánh của Ngài lên vào cõi Đời đời, vào cõi phước hạnh của Đấng Đời đời, với Chính Đức Chúa Trời. Khi mà, những thân thể cũ kỹ thấp hèn này sẽ được thay đổi và trở nên giống như Thân thể vinh hiển của Chính Ngài, và sự hư hoại này sẽ mang lại sự bất tử, và chúng ta sẽ đứng mãi trong sự giống như Ngài.

⁹⁶ Nhìn xem! Các bạn mà xem ti vi, các bạn mà nghe đài, các bạn mà đọc báo, các bạn mà thích nghe tin tức và các bạn thắc mắc đây là gì, hãy nghe tiếng tôi: “Buổi sáng đến, và đêm cũng sắp đến.” Buổi sáng đang đến cho những người sẵn sàng cho buổi sáng, và đêm sẽ đến cho những người không chuẩn bị cho buổi sáng. Xin Chúa chuẩn bị tấm lòng chúng ta ngày hôm nay.

⁹⁷ “Vi buổi sáng Đời đời sẽ lộ ra rực rỡ sáng tươi.” Và như nhà thơ đã nói, “Những người được chọn của Ngài sẽ nhóm nhau lại về nhà của họ ở bên kia bầu trời. Khi danh sách khởi xướng nơi xa kia, tôi sẽ ở đó.”

Chúng ta hãy cầu nguyện.

⁹⁸ Trong giờ âm đạm này trên trái đất, và sự hủy diệt trên mọi bàn tay, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, chúng con là... Chúng con thật không thể diễn tả được cảm xúc của chúng con thế nào, và lòng

tạ ơn và sự biết ơn trong lòng chúng con, rằng Chúa Jêsus Christ đã giáng xuống từ miền Vinh hiển, và đã trở nên một người như chúng con, ở giữa chúng con. Và sau đó khi Ngài đã chết vì tội lỗi của chúng con, đến qua con đường của Pa-ra-đi, và lấy những linh hồn đang chờ đợi, phá vỡ mọi quyền lực thuộc linh mà ma quỷ đã trói buộc trên trái đất, và tạo thành một vết, để ánh sáng mặt trời của ân điển Đòi đời của Đức Chúa Trời có thể chiếu sáng trên những người mà sẵn sàng nhận nó.

⁹⁹ Đức Chúa Trời ôi, xin ban cho ngày hôm nay, mọi người ở khắp mọi nơi sẽ vội vã, vội vàng, vào Nước Trời, vì Sứ điệp luôn luôn khẩn thiết. “Nhanh lên, nhanh lên, đi ra!” Thiên sứ nói, ở Sô-dôm, “Ta không thể làm gì cho đến khi các ngươi đến đây.” Lạy Chúa, xin ban cho, mặc dù Sứ điệp đầy ân điển, và quyền năng, và tình yêu thương, tuy nhiên đó là điều cấp bách. Xin ban cho, Chúa ôi, để nhiều người mau chóng đến và tiếp nhận Đấng Christ và được đầy dẫy Đức Thánh Linh. Vì Chúa Jêsus đã phán, “Những kẻ mà thuộc về Đức Chúa Trời, nghe Lời Đức Chúa Trời.” Xin cho họ đến và ăn năn tội lỗi của họ, chịu báp têm trong Danh Chúa Jêsus, để được tha tội mình, và được đầy dẫy Đức Thánh Linh; để sửa soạn linh hồn của họ trong tình trạng mà hội thánh đầu tiên đã có, cũng sẽ như vậy khi Ngài đến.

¹⁰⁰ Chúng con rất biết ơn vì Sứ điệp, và cầu nguyện rằng Ngài sẽ ban phước cho Nó, Chúa ơi, đến với tâm hồn chúng con, khi chúng con chờ đợi ở Ngài. Chúng con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁰¹ [Băng trống. Người chơi dương cầm bắt đầu chơi bài *Khi Họ Rung Chuông Vàng Lên*.—Bt.]

Tùng người một, chúng ta sẽ đến được công,
Ở đó để sống với người bất tử,
Khi họ rung những chiếc chuông vàng cho bạn
và tôi.

¹⁰² Các bạn không thật yêu Ngài sao? Bây giờ, sứ điệp kết thúc, chúng ta hãy chỉ thờ phượng Ngài như thế, trong Thánh Linh. Cứ...Ngài ở đây. Những lời tuyệt vời, nghiêm khắc, nhưng chúng là thật. Tôi nói chúng trong Danh Đấng Christ. Ngày đang đến

gần. Nếu bạn quan tâm đến tôi...Tôi muốn điều này...[Bằng trống—Bt.]

...bạn và tôi.

Chúng ta hãy giơ tay lên.

...bạn nghe...

Bạn không nghe các Thiên sứ đang hát chăng?
Đây là một Năm Hân hỉ vinh quang ha-lê-lu-gia.

Trong xứ mãi mãi êm dịu xa xăm ấy,
Ngay bên kia sông chiếu sáng,
Khi những chuông vàng đó được rung lên cho
bạn...

¹⁰³ Trong khi cô ấy chơi lại bài đó lần nữa, chúng ta hãy bắt tay với ai đó bên cạnh bạn!...?...

...êm dịu mãi mãi,

Ngay bên kia...

Khi...chỉ đến được bến bờ đó bằng đức tin...

¹⁰⁴ Chỉ nói với nhau, “Người hành hương, tôi rất vui khi được ở cùng bạn.”

...một trong những chúng ta đến được cổng,
Ở đó để sống với người bất tử,
Khi họ rung những chiếc chuông vàng cho bạn
và tôi.

Bây giờ bạn không nghe thấy tiếng chuông
chăng?

Bạn không nghe thấy tiếng hát của Thiên sứ
chăng? (Đó là gì?)

Là một Năm Hân hỉ vinh quang ha-lê-lu-gia.

Trong xứ êm dịu mãi mãi xa xăm ấy,
Ngay bên kia dòng sông chiếu sáng,
Khi họ rung những...

¹⁰⁵ Điều ấy khiến tôi nhớ lại điều gì đó. Vợ tôi, ở nơi đó, nhớ rất rõ. Tôi có vinh dự được đến thăm nhà thờ cổ Pisgah, học viện Kinh Thánh ở California. Tôi đã hầu việc một buổi tối với họ. Đó nguyên gốc là nhà máy điện, cũ. Thật là một nơi tuyệt vời! Tôi đã

gặp mục sư, Anh Smith. Các bạn biết đấy, họ in một tờ báo. Họ có sự giúp đỡ. Họ không lấy tiền dưng. Mọi thứ đều miễn phí. Và chúng đã tồn tại trong năm mươi mấy năm kỳ lạ. Nó được bắt đầu bởi một bác sĩ bị tàn tật, đến California để được giúp đỡ. Bác sĩ nói, “Không thể làm được gì cho ông.”

Tôi tin rằng đó là Tiến sĩ quá cố Price hoặc ai đó, người đã cầu nguyện cho ông, trong một căn phòng vào một buổi sáng. Ông không nhận được kết quả nào, dường như, ngay lúc đó. Điều đó không có nghĩa gì cả. Vì vậy, ông bắt đầu tiến hành. Ông nói, “Vì lý do nào đó, một cách khác, dẫu vậy, tôi vẫn tin.” Và khi ông bắt đầu bước chân ra khỏi lề đường, thì cái chân bị tật của ông duỗi thẳng. Ông đã thành lập Nhà Pisgah.

¹⁰⁶ Đêm nọ tôi đã ở trên đó, rao giảng. Người ta chật kín trong thánh phòng lớn đó, và hàng trăm lần hàng trăm người đứng trên khắp các đường phố và mọi thứ, nơi họ ở phía sau. Và sau khi Sứ điệp kết thúc, điều gì đó đã xảy ra, hai điều mà tôi chưa bao giờ chứng kiến trước đây trong đời. Họ không chỉ là một nhóm người thích gây tiếng ồn. Họ không phải là một nhóm người sắp đặt, khô khan. Họ là những người đầy dẫy Thánh Linh. Và tôi rất thích sự thông công tuyệt vời đó. Và khi chúng tôi đã...

¹⁰⁷ Ngay trước khi tôi đi đến cầu nguyện cho người đau, họ đã bắt đầu hát một điều gì đó êm dịu như thế. Và tôi đã đứng, và tôi đã kinh ngạc. Tôi nói, “Có điều gì đó đang xảy ra ở đây. Tôi không hiểu.” Tôi lắng nghe lại, và tôi nghe thấy hai ca đoàn. Tôi nói, “Chắc có điều gì đó không ổn.” Và tôi lắc đầu. Và, đến tai tôi, lần nữa. Tôi nói, “Ôi Chúa, có lẽ đó là một tiếng dội lại từ dàn hợp xướng ở đây.” Tôi nghe một tiếng khác ở trên đây, phía trên, những cột chống rất cao. Tôi nói, “Nó phải ở trên đó.” Vì vậy tôi bước ra khỏi hầm dành cho các mục sư, lên đây đến góc xép của ca đoàn. Nó ở trên đó.

Và tôi—tôi đã nói với vợ tôi, tôi nói, “Em có nghe tiếng đó không, em yêu quý?”

Nàng nói, “Tiếng gì vậy?”

“Chị Arganbright,” tôi nói, “chị nghe tiếng đó không?”

Chị ấy nói, “Có. Tôi đã nghe nó một lần trước đây, trong đời tôi.”

Tôi đi qua tới Anh Arganbright, “Anh có nghe tiếng đó không?”

“Có.”

¹⁰⁸ Mọi người với đầu cúi xuống, đang hát. “Ồ,” tôi nói, “có lẽ... con—con muốn tin chắc. Con không muốn là một kẻ hoài nghi, nhưng, Chúa ôi, nếu con là chứng nhân của Ngài, nếu con là một người canh đêm, con phải biết con đang nói về điều gì. Con phải chắc chắn về điều này.”

¹⁰⁹ Giống như sự chữa lành Thiêng liêng, nếu tôi không tin chắc, tôi sẽ không nói điều gì về nó. Nếu tôi không tin chắc đây là sự Đến của Chúa, tôi hẳn không nói gì về nó. Tôi phải tin chắc.

¹¹⁰ Tôi trở lại dưới hàng ghế lần nữa. Mọi người đang cúi đầu.

¹¹¹ Và sự kêu gọi tin nhận, nhiều người đặt tay họ dựa vào cửa sổ, đến với Đấng Christ. Và họ đang hát. Khi tôi đi xuống đây, tôi nói, “Lạy Chúa, không thể được. Những người này đang hát dưới đây chỉ là những người bình thường, nhưng ở trên đây nghe có vẻ như là một vài...Có thể là hai hoặc ba nghìn người hát, ở đây, nhưng trông giống như hẳn là có thể một trăm nghìn ở trên đó.” Và đó là một trong những giọng êm dịu nhất, giọng nữ cao thật sự, giống như giọng của những người nữ. Tôi đã lắng nghe, và chỉ thấy rùng mình.

¹¹² Tôi đã bước lùi lại lần nữa chỉ một phút. Tôi đã lắng nghe. Tôi bước lên, cao. Đến trở lại, vì họ chỉ tiếp tục hát trong Thánh Linh. Tôi đã lắng nghe một lần nữa. Đó không phải là tiếng này. Tôi có thể nghe thấy họ ở đây, một loại tiếng; và điều này ở trên đây, một loại tiếng khác.

¹¹³ Vì vậy khi buổi lễ kết thúc, tôi nói với mục sư, “Thưa mục sư, tôi nghe thấy điều gì đó lạ.”

Nói, “Chuyện gì vậy, Anh Branham?”

¹¹⁴ Tôi nói, “Tôi đã nghe một—một giọng nữ cao của phụ nữ, bằng chất giọng được đào tạo bài bản, đáng yêu nhất mà tôi từng nghe trong đời, ở trên đó.”

115 Anh ấy nói, “Điều đó đã được nghe nhiều lần ở đây, Anh Branham.”

116 Tôi đã từng đọc về người mẹ già...Ồ, giờ tôi quên mất tên bà, mà thường cầu nguyện cho người đau. Và một đêm sau khi mục sư kết thúc bài giảng của mình, người mẹ thân mến đó đi xuống cầu nguyện cho người đau. Bà có năm hoặc sáu đứa trẻ nhỏ xung quanh, với bà. Và bà dừng lại và bà lắng nghe. Và đó là Bà Woodworth-Etter, nếu tất cả các bạn đã từng đọc cuốn sách của bà. Và bà đã nghe, bà nói, “Một dàn hợp xướng đang hát trong nhà thờ.”

Sau khi những tiếng nói ngừng ở đây, ở dưới đây, Nó vẫn hát, đấy. Và tôi đã đứng đó.

117 Và ngay sau đó, quay trở lại phía sau tòa nhà...Thấy trật tự, hoàn hảo thế nào không? Bây giờ, tôi—tôi tin vào việc nói tiếng lạ. Tôi tin đó là một sự ban cho của Đức Chúa Trời, mà có trong nhà thờ đó. Tôi tin rằng nó đã bị sử dụng sai giống như các câu Kinh Thánh khác đã bị sử dụng sai, nhưng có một điều chân thật. Vâng. Và người đàn ông này đứng lên ở phía sau của tòa nhà, lối phía sau, và nói khoảng bốn hoặc năm từ bằng một ngôn ngữ khác. Không phải—không chỉ một...Đó là một—một thổ ngữ. Các bạn có thể nghe. Mọi người đều im lặng.

118 Và điều gì đó đã hành động trên tôi, tôi chưa bao giờ có sự giải thích, trong cuộc đời tôi. Và tôi đã không sử dụng nó lúc đó, vì tôi rất sợ. Những điều đó là thuộc về Đức Chúa Trời. Tốt hơn là bạn không nên bị lừa với chúng.

119 Và Điều gì đó đã nói với tôi, “Mục sư sẽ cầu nguyện lời cầu nguyện của đức tin.” Tôi đã phải ngậm miệng lại. Và tôi đã chờ đợi. Và ở đây Nó lại đến, một làn sóng ập đến, và nói, “Mục sư sẽ cầu nguyện lời cầu nguyện của đức tin.”

120 Tôi nghĩ, “Lạy Chúa, con không có ân tứ thông giải. Ân tứ của con là cầu nguyện cho người đau, vì vậy con không có ân tứ thông giải.” Và tôi lại ngậm miệng và đứng yên.

121 Và ngay sau đó, mục sư đứng dậy và bắt đầu cầu nguyện cho người đau.Ồ, Ngài là Đức Chúa Trời! Sự đau yếu được chữa lành, khắp tòa nhà, khắp mọi nơi. Đó là gì? Sự hé lộ của bình minh. Vẫn

còn lại một nhánh nhỏ. Đừng lo lắng. Đức Chúa Trời chưa bao giờ không có chứng nhân.

¹²² Tin rằng bây giờ một điều thần bí vĩ đại nào đó, ở đâu đó, ở đâu đó, có thể không phải bằng tiếng của Thiên sứ, nhưng điều gì đó sẽ để cho mọi tội nhân, nếu có điều như vậy trong tòa nhà này, biết rằng đêm đang càng đen tối bao trùm trái đất, và bóng tối khủng khiếp. Nhưng sự Đến của Chúa đã gần kề, đó là điều khiến nó xảy ra. Và với tư cách là người canh của các bạn, tôi sẽ nói, “Buổi sáng đến.” Hãy sẵn sàng, những ngôi sao mai, hãy tỏa sáng!

¹²³ Bao nhiêu người muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện kết thúc trước khi chúng ta đi? Cứ giơ tay lên.

¹²⁴ Lạy Chúa kính yêu, Ngài nhìn thấy dân sự khi họ giơ tay. Và họ chân thành trong việc này. Nhiều người trong số đó là những người tìm kiếm báo chí, họ đã tìm kiếm các triết gia, những quyển sách và bài báo về những thứ khác nhau, tuy nhiên họ không thể tìm thấy câu trả lời. Nhưng ở đây nó đã đến, sáng nay, trong Kinh Thánh. “Buổi sáng đến, và đêm cũng đến.” Và chúng con cầu nguyện, Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ ban phước cho mọi người ở đây, mà đã giơ tay. Và Ngài biết điều gì đằng sau bàn tay giơ lên đó. Và, Chúa ôi, con tin rằng ngay tại nơi họ đang ngồi bây giờ, Đức Chúa Trời ở khắp mọi nơi có thể phân chia cho họ di sản của họ về Thánh Linh mà họ đang tìm kiếm vào giờ này. Xin ban cho mỗi người, Chúa ôi. Vì có Lời Ngài và ước muốn của họ, và lời hứa Thiêng liêng của Ngài không thể sai, xin cho họ nhận được điều mà họ giơ tay lên, khi con dâng lời cầu nguyện này thay cho họ. Trong Danh Chúa Jêsus, xin cho họ nhận được điều đó. A-men.

Đức Chúa Trời ở cùng các bạn.

¹²⁵ Bây giờ chúng ta chỉ có một chút thời gian cho việc...Bây giờ chúng ta sẽ cầu nguyện cho những người đau. Tôi rất vui biết rằng có hy vọng cho người đau. “Ta là Chúa Đấng tha thứ mọi tội ác của người, Đấng chữa lành mọi bệnh tật người.”

¹²⁶ Và tôi, thật kỳ lạ như nó xảy ra, cách đây không lâu tôi đã xúc động, với một người mẹ trẻ đang nằm trên cang này. Và cô ấy là

một—một nạn nhân của bệnh Hodgkin. Và tôi tin rằng đó là mẹ cô ấy đang ngồi ở đây với cô ấy. Tôi khá chắc chắn. Vâng, đúng vậy, người mẹ này đang nói với tôi về con của bà, và tôi đang cố gắng khích lệ bà.

¹²⁷ Và cũng, chỉ là một cuộc gọi, sau sứ điệp này. Tôi cảm thấy rằng sự cứu rỗi là điều đầu tiên. Sự chữa lành là thứ hai. Sự chữa lành có thể kéo dài đến cuối đời bạn, nhiều năm. Nó có thể mang lại cho bạn hạnh phúc và niềm vui khi bạn ở đây trên trái đất, nhưng nó sẽ chấm dứt với bạn...ở cái chết của bạn. Nhưng một linh hồn đã được cứu, có Sự sống Đời đời. Nó không thể hư mất, hoặc không gì có thể lấy nó khỏi bạn. Nó đã được đưa vào Sách của Đức Chúa Trời, để được sống lại vào những ngày sau rốt. Điều tuyệt vời là điều đầu tiên, “Trước hết, hãy tìm kiếm Nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, rồi những điều khác sẽ được thêm vào.”

¹²⁸ Tôi chỉ muốn đưa ra một lời chứng về việc chữa lành căn bệnh khủng khiếp này mà người phụ nữ trẻ này phải chịu đựng. Và đã có một thời gian nào đó trước đây...Họ có thể có mặt vào sáng nay. Tôi không ở đây thường xuyên để biết ai là ai. Nhiều người trong số các bạn tôi không biết. Nhưng có một cô gái trẻ ở đây trong trường trung học của chúng ta. Và cô ấy đang phải chịu đựng căn bệnh Hodgkin này, và được đưa đến bác sĩ, những cục u lớn này bùng phát trên người cô ấy. Và họ đã lấy một mảnh của cục u và gửi nó đi, để tìm hiểu xem nó là gì. Và nó được gửi trở lại, “Bệnh Hodgkin không thể chữa khỏi.”

¹²⁹ Và người mẹ không muốn đưa con biết bệnh của mình là gì. Và các bác sĩ khuyên người mẹ cứ để nó tiếp tục đi học, vì nó thật sự còn quá nhiều ngày để sống. Cuối cùng nó bùng phát trên trái tim. Và bệnh Hodgkin là bệnh ung thư, chúng ta biết điều đó, trong một dạng. Vì vậy họ đã gửi cô—cô gái trẻ trở lại trường học, để cô ấy chết.

¹³⁰ Người mẹ cuống cuồng. Và bà đã gọi cho tôi qua điện thoại, và nói, “Tôi muốn đưa nó đến. Nhưng tôi hiểu, Anh Branham, rằng trong những hàng cầu nguyện của anh, nhiều lúc, anh gọi ra những căn bệnh khi anh có thần cảm của Thánh Linh.” Bà nói,

“Xin anh vui lòng, nếu Đức Thánh Linh bày tỏ điều gì về đứa trẻ, mà không nói điều đó?”

¹³¹ “Chà,” tôi nói, “tôi không nghĩ Ngài sẽ tiết lộ điều đó, nếu Ngài không muốn nó được biết đến.” Tôi nói, “Tôi hầu như không nghĩ vậy. Và tại đền tạm của chính tôi ở đây, tôi hiếm khi có những buổi nhóm kiểu đó.” Tôi nói, “Tôi chỉ cầu nguyện cho người đau.”

¹³² Và một cô gái trẻ đến trong hàng. Và tôi hỏi bà mẹ, “Bà có phải là một Cơ-đốc nhân?”

Bà nói, “Không.”

Tôi nói, “Cô gái có phải là một Cơ-đốc nhân không?”

“Không.”

¹³³ Tôi nói, “Thật khủng khiếp để đi ra khỏi thế giới như thế.” Và tôi đã nói, “Bà sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy, nếu cô ấy ra đi trong tình trạng đó.”

¹³⁴ Vì vậy khi cô gái trẻ bước vào phòng vào sáng hôm đó... Và đi ngang qua chính nơi mà cô gái trẻ được cầu nguyện; cô gái này cũng sẽ như vậy, trong vài phút nữa. Tôi hỏi cô ấy. Tôi biết cô ấy. Và tôi nói, “Cô có phải là thiếu nữ từ trường trung học ở đây không?”

Cô ấy nói, “Phải.”

Tôi nói, “Cô có biết về căn bệnh của mình không?”

¹³⁵ Cô ấy nói, “Các bác sĩ nói với tôi rằng họ nghĩ rằng tôi sẽ ổn.”

¹³⁶ “Chà,” tôi nói, “nếu cô không ổn thì sao? Cô có phải một Cơ-đốc nhân không?”

Cô ấy nói, “Không, thưa ông. Tôi không phải.”

Tôi nói, “Cô có muốn trở thành một Cơ-đốc nhân không?”

Cô ấy nói, “Tôi muốn.”

¹³⁷ Và tôi nói, “Cô sẽ dâng tấm lòng mình cho Đấng Christ chứ?” Và cô ấy nói cô ấy sẽ làm. Và mẹ cô chạy lên và nói rằng bà ấy cũng sẽ như vậy. Mà, tôi đã làm phép báp têm cho cả hai ngay tại đây trong hồ nước. Đã cầu nguyện cho cô gái trẻ.

¹³⁸ Và thời gian vẫn tiếp tục. Và cuối cùng cô gái bắt đầu khỏe hơn, sau một vài ngày, cô ấy không biết mình không ổn. Và sau

một thời gian, họ đưa cô ấy trở lại để kiểm tra, và họ không thể tìm thấy dấu vết của nó, chút nào. Có một...

¹³⁹ Tôi không thích nói những điều phiến diện về mọi người, nhưng tôi thích thành thật về mọi người. Có một người đàn ông trong thành phố này, được nhiều người biết đến, và là một người anh em Cơ-đốc tốt, nếu không anh ấy sẽ không phải là một chấp sự của hội thánh này...Tôi có ý nói là, một ủy viên trị sự của hội thánh. Và anh ấy có mặt bây giờ. Và anh ấy chỉ tự nhận mình là người để giữ sổ sách của cô gái đó. Những năm sau đó, hai, ba năm sau, cô gái trẻ đã học xong và đi với một chàng trai.

¹⁴⁰ Và ngày nọ tôi gặp cô ấy trên phố, và cô rất vui mừng, và làm chứng cho sự vinh hiển và quyền năng của Chúa Jêsus Christ, sau khi họ đã nói cho cô biết điều đó là gì. Cô gái đã kết hôn. Cô đã có con. Và cô đang sống hạnh phúc.

¹⁴¹ Và cha cô ấy đến cơ sở kinh doanh của người đàn ông này, để cắt tóc. Và Ông Egan ở đây, người đã—đã biết trường hợp này từ trước. Và cô gái khỏe mạnh và lành mạnh. Và điều đó đã xảy ra bao lâu, Anh Egan? Vài năm trước, phải không? [Anh Egan nói, “Bốn, năm, sáu năm trước.”—Bt.] Và cô đang sống ngày hôm nay, để làm chứng rằng Đức Chúa Trời chữa lành bệnh Hodgkin.

¹⁴² Ồ, thật tốt khi biết, rằng trong những giờ phút khốn cùng, chúng ta có một nơi ẩn náu. Nơi ẩn náu đó là Đấng Christ.

¹⁴³ Tôi chỉ muốn báo cáo chỉ trong...những người còn lại trong các bạn, một điều gì đó nhỏ bé trong buổi nhóm, điều đó vừa xảy ra. Chúa rất nhân từ trong sự đáp lại lời cầu nguyện của tất cả các bạn, khi tôi đi về hướng Tây cho buổi nhóm ngay bây giờ, cách đây vài tuần, hai tuần. Và trong khi chúng tôi ở Tulsa, tại hội đồng, tôi đã...định sẽ không giảng, bởi vì...tôi đã có một buổi nhóm ở đó. Nhưng các mục sư truyền đạo đã có những buổi nhóm phục hưng khác đang diễn ra, vì vậy tôi không thể có buổi nhóm ấy vào thời điểm đó. Nhưng tôi đã đi qua, để đón Anh Arganbright, đưa anh ấy đến California; vợ và tôi, và bé Joseph.

¹⁴⁴ Và đêm đó, khi chúng tôi đến trễ, tôi hiểu rằng Oral Roberts và Tommy Osborn sẽ giảng vào đêm đó. Vì vậy Anh Arganbright đã gọi đến các khách sạn cho đến khi anh ấy tìm thấy nơi chúng

tôi đang ở, và nói, “Hãy xuống với buổi nhóm.” Vì vậy anh ấy đến, anh ấy và Anh Sonmore, Hội Thương Gia Cơ-Đốc, người đứng đầu chi hội ở Minneapolis. Họ—họ đến tìm tôi.

¹⁴⁵ Và tôi đi vào, và họ đã ăn tối rồi, ở trong—trong phòng khiêu vũ Mayo, một nơi tuyệt vời. Nhiều triệu triệu phú đang ngồi trong đó. Và vì vậy anh em biết tôi cảm thấy thế nào khi đi vào một nơi như thế. Tôi thậm chí còn không biết cách sử dụng dao và nĩa mà họ có trên bàn. Nhưng tôi đã vào.

¹⁴⁶ Và trong khi tôi đi vào, Oral Roberts đang giảng. Và ông ấy đang rao giảng về sự sống sung mãn, sự dồi dào, và nói với các Thương Gia Cơ-đốc, rằng, “Chúa Jêsus đã đánh cá, cho chúng vào lưới, và có nhiều hơn những gì họ có thể—họ có thể dùng.” Và Anh Roberts là một diễn giả mạnh mẽ, như các bạn biết. Và anh ấy nói, “Có rất nhiều thứ cho mọi người.” Và anh nói, “Bây giờ, tôi đang xây một—một đền thờ ở trên đây, có thể tốn hàng triệu đô la.” Nói, “Nó được xây bằng đá cẩm thạch trắng.” Và anh nói, “Tôi đã nhận được khoảng một nửa, và tôi hết tiền.” Và nói, “Rồi một ngày nọ tôi đi ngang qua đường, để nhìn nó, và ma quỷ nói, ‘Người biết gì không? Mọi người sẽ đi ngang qua và nói, “Đó là những gì Oral Roberts đã làm.”’”

¹⁴⁷ Anh nói, “Lúc đó tôi nói với ma quỷ, ‘Nhưng họ sẽ phải nói, “Oral Roberts đã cố gắng.”’” Điều đó tốt. Và anh nói, “Sau đó điều đó được đặt trên tấm lòng của một chủ ngân hàng, ở đây trong thành phố, đã cho tôi vay trên, gần, hai triệu đô la từ một ngân hàng, để hoàn thành tòa nhà.” Các ngân hàng không làm điều đó. Các bạn có biết thế.

¹⁴⁸ Và anh nói, “Doanh nhân nào đó, chủ ngân hàng, đang ngồi có mặt bây giờ.” Anh ấy nói, “Tôi không muốn nhắc tên ông ấy, bởi vì ông không hoàn toàn thuộc về những người Phúc âm toàn vẹn. Nhưng,” nói, “ông ấy ở đây.” Và nói, “Tôi—tôi không nghĩ rằng ông thậm chí tuyên bố mình là một Cơ-đốc nhân. Nhưng,” nói, “điều gì đó đã lay động tấm lòng ông, và ông đã để cho tôi có tiền.” Nói, “Nếu ông ấy muốn đứng lên,” nói, “ông có thể, nhưng tôi sẽ không làm ông ấy ngượng ngùng.”

¹⁴⁹ Người ấy đứng dậy, nói, “Tôi không ngượng đâu, Ông Roberts,” và ngồi xuống.

¹⁵⁰ Sau đó tôi vào trong, và ngồi xuống. Lúc đó Anh Roberts, ngay khi anh ấy đi qua, đến và bắt tay tôi, và ôm lấy tôi. Và chỉ một vài phút, sau đó, tất nhiên, rất nhiều người đến xung quanh, các bạn biết đấy, nói chuyện trong khi chúng tôi vẫn đang ăn, và muốn có những buổi nhóm và vân vân, và các mục sư truyền đạo.

¹⁵¹ Và rồi Demos Shakarian đứng dậy. Anh ấy là chủ tịch của hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn. Và anh ấy đứng dậy và nói, “Anh em biết đấy, tôi cảm thấy được dẫn dắt rằng Anh Branham nên giảng cho chúng ta, tối nay, sứ điệp cuối cùng.”

¹⁵² Ồ, tôi không biết phải nói gì. Và anh bắt đầu kể về những người lúc ấy đang ngồi ở đây, nói, “Đây là Ông Gi đó. Tôi đã gặp anh ấy hôm nay.” Họ kể với tôi rằng họ sở hữu ba hoặc bốn khu phố hoàn toàn của Miracle Mile. Những đa triệu phú và những người chủ trại gia súc, và vân vân, và tôi có thể nói gì trong một buổi nhóm như thế?

¹⁵³ Nhưng, các bạn biết đấy, tốt nhất là nên tuân theo. Vì vậy tôi đã đứng dậy để nói những gì tốt nhất mà tôi có thể. Và khi kết thúc buổi nhóm...Thật là không hợp lệ để đưa ra lời kêu gọi tin nhận ở một nơi như thế. Nhưng, anh em biết, tôi đã kêu gọi tin nhận tại các buổi tang lễ. Vì vậy tôi nghĩ, “Đây là một cơ hội tốt.” Và tôi—tôi đã kêu gọi tin nhận. Và tất cả những người đàn ông và phụ nữ giàu có đó đã đến cùng Chúa Jêsus, và dâng lòng mình cho Chúa.

¹⁵⁴ Tôi đã rất ngạc nhiên trước một triệu phú, vợ của một đa triệu phú với một chiếc mũ nhỏ, với những chiếc lông vũ lạ mắt ở xung quanh, có lẽ đã khiến bà ấy mất cả trăm đô la. Và những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má bà. Bà bắt tay tôi, bà nói, “Anh Branham, lòng tôi rất cảm động.” Bà nói, “Tôi nghĩ tôi là một Cơ-đốc nhân, cho đến bây giờ.” Bà ấy nói, “Tôi muốn hầu việc Chúa.”

Và tôi nói, “Cảm ơn bà.”

¹⁵⁵ Và rồi trong vài phút, Điều gì đó nói với tôi, “Hãy cầu nguyện cho người đau bây giờ.”

156 Tôi nghĩ, “Ồ, không. Mình không thể làm điều đó. Mình đã làm gián đoạn...phòng khiêu vũ lớn này. Vì vậy nếu mình cầu nguyện cho người đau, họ sẽ nghĩ mình thật sự là người cuồng tín.” Vì thế tôi nghĩ, “Chắc chắn Chúa sẽ không bảo mình làm thế. Có lẽ mình đã hoàn thành công việc vì những sự cải đạo này, vì vậy mình sẽ quay sang và ngồi xuống.”

157 Và tôi đi xuống dọc theo bàn của diễn giả, xuống đến chính nơi cuối cùng, và ngồi xuống với Anh Jack Moore, đang ngồi đó, nói chuyện. Và tôi đã giao buổi nhóm lại cho người hướng dẫn, Ông Shakarian.

158 Sau đó khi anh—anh ấy đứng lên, và nói, “Quý vị biết gì không?”Ồ, Đức Chúa Trời đã chạm vào vai anh ấy. Anh ấy nói, “Tôi cảm thấy được dẫn dắt để mời Anh Branham trở lại và cầu nguyện cho người đau.”

Tôi nghĩ, “Ồ, thật hoàn toàn đúng.”

159 Và tôi đứng lên và nói với họ. Và tôi nói, “Tôi đã cảm thấy điều đó. Và tôi cầu nguyện Đức Chúa Trời tha thứ cho tôi. Nhưng thật tốt hơn khi người nào đó cũng, được chạm vào, anh em biết đấy, làm cho chúng ta cùng nhau biết đó là sự làm việc của Thánh Linh.”

160 Vì vậy tôi nói, “Bây giờ, sự chữa lành Thiêng liêng không phải là chạm vào cột khắc vật tổ. Nó không chỉ là thứ gì đó tưởng tượng. Chính là cùng Đức Chúa Trời đã cứu tất cả những người này ở đây cách đây một lát. Ngài chính là Đức Chúa Trời chữa lành cho tất cả những người ở đây, chỉ bằng đức tin đơn sơ tin Ngài.” Tôi nói, “Các bạn có tin điều đó không?”

161 Và bây giờ là bí mật, với hội thánh của tôi. Như các bạn biết đấy, chức vụ của tôi đang thay đổi, và ồ, thật là một sự thay đổi tuyệt vời!Ồ! Tất cả các bạn đều nhớ những Lời mà đã vang lên. Và mỗi khi nó xảy ra, điều gì đó xảy ra, khi tôi đi vào để nói về điều đó, hãy đến—hãy đến với tôi, “Hãy nói với ngọn núi này.” Tại sao nó đã xảy ra? Đó là đức tin. Bất cứ điều gì là bởi đức tin. Đức tin không phải là điều gì đó mà bạn thực hiện. Đức tin là điều gì đó mà bạn có.

162 Và tôi nghĩ, “Nếu...Tôi đã luôn hồ thẹn về đức tin của mình, bởi mọi người, thật tốt như Chúa đã có.”

163 Ngài đã cho thấy những điều, những sự hiện thấy. Mọi thứ đã được hoàn hảo. Mọi người biết điều đó. Đó không phải là một cá nhân. Đó không phải là một người. Đó là Đức Chúa Trời làm điều đó.

Và bức ảnh này *đây*, nó đã đi khắp thế giới như thế nào!

Những người ở nước Đức!

164 Và ở đây cách đây vài tuần, có thể những người lạ ở đây chưa bao giờ nhìn thấy nó, họ đã bắt được một cái khác. Tôi đã có nó ở nhà. Đó là hình bóng của Chúa Jêsus đang đứng ngay sau nơi tôi đang đứng. Và tay Ngài đưa ra, và những lưỡi Lửa bay ra từ tay Ngài, trong khi tôi đang nói về chủ đề, “Hãy nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ và đừng nghi ngờ trong lòng, nhưng hãy tin.” Và chúng tôi đã có nó. Nó ở trong Techni-...màu sắc Kodachrome. Và họ đã có nó ở nhà bây giờ. Và họ đang làm...Nó đã được kiểm tra bây giờ bởi khoa học, và vân vân, và các phòng thí nghiệm. Nó sẽ sớm ra mắt, một cái khác, mà hiện có khoảng sáu cái trong chúng ở những nơi khác nhau, đã được chụp.

165 Đây là cái nổi bật nhất trong số chúng, chưa từng thấy. Có bộ râu của Ngài—của Ngài, khuôn mặt của Ngài, dáng người của Ngài, các cánh tay của Ngài đang dang rộng. Và tôi đang đứng thẳng trong như thế *này*, và nơi Ngài có cánh tay của Ngài, bạn thậm chí không thể thấy một nơi nào của tôi, như thế; đầu của tôi, rồi chân của tôi dưới nền nhà, chỉ đầu và bàn chân, đó là tất cả những gì còn lại. Hiểu không? Và Ngài—và Ngài đang đứng với cánh tay Ngài dang tay ra như thế *này*. Và tôi đưa bàn tay ra như thế *này*, đang giảng, rằng, “Hãy nói với ngọn núi này.” Và khoảng thời gian đó, một điều gì đó đã xảy ra. [Anh Branham búng ngón tay một lần—Bt.] Và họ đã chụp bức ảnh về Nó như thế. Và Nó đấy, đằng sau, tất cả đều có màu sắc. Và một giỏ lớn, như Chúa sắp đặt, một giỏ hoa loa kèn lớn đang đặt gần.

166 Ngài là Hoa Huệ trong Trùng. Và các bạn lấy thuốc phiện ở đâu? Ra từ hoa loa kèn. Đúng thế. Thuốc phiện Đức Chúa Trời có là gì? Sự bình an. Thuốc phiện chỉ khiến bạn quên hết những

muộn phiền. Những người hút thuốc phiện, đó là cách họ tự giết mình bằng loại thuốc phiện đó. Đức Chúa Trời có Thuốc Phiện. A-men. Ngài xoa dịu mọi nỗi đau, chữa lành mọi bệnh tật, xua tan mọi lo lắng. Miễn là chúng ta đang hít thở Thuốc Phiện của Ngài, chúng ta được bình an.

167 Và một giỏ hoa loa kèn lớn đang đặt ngay phía trước, nơi tôi đang nói, trên bục giảng.

168 Và tôi đã cầu nguyện cho người đau, ở đó tại Tulsa, và tôi chỉ bước xuống và đi ra ngoài. Và khoảng mười phút sau...

169 Tôi không muốn gọi tên của nhà truyền giáo đó. Nhưng một phụ nữ bị viêm khớp cột sống, làm việc cho nhà truyền giáo này, chị là một người đánh tốc ký. Và chị phải gõ như thế *này*, vì cánh tay và vai chị ấy bị bó. Chị đã đánh máy như *thế*. Và nhà—nhà truyền bá phúc âm vĩ đại và nổi tiếng này ở đó tại Tulsa, đã thuê chị làm công việc của ông, giao công việc cho chị.

170 Và chị ấy bắt đầu bước xuống hành lang. Và đột nhiên cánh tay của chị lỏng ra, và chị bắt đầu nhảy và la hét, cho đến nỗi chị thu hút sự chú ý của mọi người ở đó. Và người phụ nữ thân yêu đó đang quỳ gối, và giơ tay và vỗ tay như *thế*. [Anh Branham vỗ tay ba lần—Bt.] Sự vinh quang của Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời đã giải thoát cho chị, chỉ một lúc sau lời cầu nguyện.

171 Và tôi len lỏi vào, để nghe và xem chị đang nói gì. Chị nói, “Tôi vừa đi xuống hành lang.”

Và tôi nói, “Ồ, tạ ơn Đức Chúa Trời.”

172 Và tôi quay lại, bắt đầu đi theo hướng khác. Và tôi nghe, lối đi xuống đó, thấy tất cả tội nhân đang chạy cùng nhau, để xem có chuyện gì. Và đây là một người đàn ông đang phát biểu ý kiến, Anh Gardner, chính người đã cho tôi bộ đồ này.

173 Nhiều người trong các bạn biết Anh Gardner. Anh Gardner, ở Binghamton, New York, đại lý Oldsmobile nổi tiếng trong ba năm qua, đã bán được nhiều xe Oldsmobile hơn bất kỳ người đàn ông nào khác ở Hoa Kỳ. Và anh ấy bay bằng máy bay riêng. Và hơn một năm trước... Tên anh ấy là George Gardner. Và anh ấy...

174 Phi công của anh ấy, một mình, đang bay một mình, và rơi xuống, và chiếc máy bay. Và đầu gối người đó vỡ tung, mắt cá

chân của người ấy cũng vậy. Và chân và bàn chân của người ấy đã cứng lại, và người ấy bước đi như thế này, phi công của anh ấy.

¹⁷⁵ Và người đó có mặt khi lời cầu nguyện được thực hiện, và ông ấy đã đi ra khỏi sảnh phòng nơi có bữa tiệc. Và họ cũng đã kiểm tra cho ông một căn phòng, vì vậy ông sẽ không gặp khó khăn khi đi tới đi lui. Và đây là lời làm chứng của ông ấy. Ông đã tới phòng của mình và ngồi xuống; thậm chí không phải là một Cơ-đốc nhân. Và ông nói, “Tôi không biết tại sao, nhưng tôi tin rằng anh chàng đầu hói nhỏ bé ấy đã giảng ở đó tối nay.” Và nói ông ấy bắt đầu nhận thấy ngón chân của mình bắt đầu cử động. Và ông nhảy dựng lên, lạnh hẳn.

¹⁷⁶ Đứng ngoài kia, tôn vinh Đức Chúa Trời, đang đứng, giơ hai chân lên xuống như thế, và hai bên bàn chân của ông và mọi thứ, chỉ làm chứng cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

¹⁷⁷ Một lần khác, trước khi chúng tôi cầu nguyện cho người đau. Tôi đã ở lại với Anh Arganbright. Và người bạn tốt của tôi, Leo và Gene, biết cuộc điện thoại gọi gì. Điện thoại reo và Anh Arganbright là người trả lời. Và, anh em biết đấy, anh em không thể ở khắp mọi nơi. Nhưng, tình cờ, lần này tôi nhắc máy.

¹⁷⁸ Tôi tin rằng mọi thứ đều hoạt động theo cách quan phòng của Đức Chúa Trời. Các bạn không tin à? Hãy tin rằng đó là lý do tại sao người phụ nữ trẻ đó ở đây. Tôi tin rằng đó là lý do tại sao tất cả các bạn ở đây. Tôi tin rằng đó là lý do tại sao tôi ở đây, rằng chúng ta gặp nhau vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, vì lý do nào đó. Tại sao chúng ta lại đi qua vùng đất băng giá, để có mặt ở đây vào sáng nay?

¹⁷⁹ Vì vậy tôi nhắc máy, vì Anh Arganbright không có trong phòng. Và người đó nói, “Tôi muốn nói chuyện với Anh Branham.”

Tôi nói, “Tôi là Anh Branham.”

¹⁸⁰ Anh ấy là một người Tây Ban Nha. Anh ấy nói, “Thưa ông, tôi biết rằng hầu như, thật vô lý khi tôi đặt câu hỏi mà tôi sẽ hỏi.” Anh ấy nói, “Tôi có thể tưởng tượng cách mọi người lôi kéo, và đại loại như thế. Nhưng,” nói, “tôi là một nhà truyền giáo ở Mexico.” Và nói, “Trở lại đây, tôi sống ở đây La Crescenta. Và tôi vừa được

biết, cách đây vài giờ, ông đã ở trong thành phố.” Và nói, “Tôi đã mang con tôi trở lại, cố gắng để đưa nó đến với ông hoặc Anh Roberts, hoặc một số anh em đang cầu nguyện cho người đau.” Và anh ấy nói, “Vì nó là con bé bỏng của tôi, tôi nghĩ, là đức tin của tôi chỉ hơi yếu.” Anh ấy nói, “Con tôi chưa được bốn tháng tuổi và nó đang chết dần vì bệnh ung thư.”

Và Điều gì đó đã nói với tôi, “Hãy đến với đứa bé đó.”

¹⁸¹ “Ồ,” tôi nói, “thưa ông, tôi sẽ kiếm Anh Arganbright, và ông cho anh ấy biết đứa bé ở đâu, tôi sẽ gặp ông.” Vì vậy anh ấy nhận được...Tôi tìm Anh Arganbright, và người đó nói với anh ấy.

¹⁸² Vì vậy chúng tôi lên xe và đi xuống. Và tôi đã gặp người vợ bé nhỏ của anh ấy. Và anh là người Mexico, mặc dù anh trông không giống thế. Anh ấy là người da trắng, với nước da trắng trẻo, nhưng anh là người Mexico. Mà, người Mexico, nhiều lúc, có tóc vàng, bởi vì họ lai giữa người Tây Ban Nha và người da đỏ Anh-điêng. Và có một số người da đỏ Anh-điêng có tóc thật vàng, da trắng như tuyết. Và rồi vợ anh là người Phần Lan, tóc vàng hoe, một phụ nữ nhỏ nhắn rất dễ thương.

¹⁸³ Và tôi đến bệnh viện với anh ta, để gặp đứa con của anh. Khi tôi bước vào phòng, họ đã đặt nó ngay bên cạnh văn phòng chính của các y tá. Vì, đứa bé sơ sinh, mới chỉ bốn tháng tuổi, và nó được sinh ra với khối u ác tính ở hàm, mà sưng lên nhô ra như *thế* từ khuôn mặt của nó, như *thế*, cứ nhô ra như thế. Và các bác sĩ đã cố gắng phẫu thuật. Và những vết sẹo sâu to lớn đã cắt khắp cổ họng nhỏ bé của nó, khắp chung quanh. Điều đó không ngăn cản bệnh ung thư; cứ nó chạy vào lưỡi của nó. Và cái hàm nhỏ bé như *thế*, và những vết sẹo lớn sâu. Và cái lưỡi nhỏ của nó...Cái miệng nhỏ của nó không lớn hơn *thế*. Và cái lưỡi của nó, có lẽ to và sưng lên *đó*, đang thè ra như *thế*, và chuyển sang màu đen. Và vết sưng lên đến vòm miệng của nó, đã chặn hơi thở từ lỗ mũi đi xuống. Và dĩ nhiên, nó chặn hơi thở của nó, từ *đây*. Họ phải khoét một lỗ trong cổ họng của nó. Và đặt một cái cuống họng nhỏ...như một cục thiếc tròn nhỏ trong cổ họng của nó. Và những cánh tay nhỏ bé của nó bị nẹp lại, như thế *này*, để nó không thể với tay để kéo cái cuống họng đó ra; nó sẽ nghẹt thở. Và bệnh ung thư, đang chảy dịch, và y tá phải đứng đó với

một thứ gì đó để kéo chất thải ung thư ra khỏi cuống họng, nếu không nó sẽ bị nghẹt thở đến chết.

184 Và người cha đi vòng quanh bên cạnh giường và nói, “Ricky, cậu bé của bố!” Anh ấy nói, “Bố đã đưa Anh Branham đến để cầu nguyện cho con, Ricky.”

185 Khi anh ấy nói, “Cậu bé của bố,” tinh thần của tôi như rời khỏi tôi. Tôi thật không thể chịu đựng được nữa. Tôi chỉ phải giữ vào một bên giường. “Cậu bé của bố.” Và đứa bé ấy, còn rất nhỏ, nhưng đã biết đó là bố của nó. Và nó bắt đầu thở khò khè như thế, và những cánh tay nhỏ bé của nó như thế. Và anh ấy cố gắng vỗ nhẹ vào đầu em bé. Một em bé đáng thương, được sinh ra trong hoàn cảnh đó. Tôi thật không thể nói được. Tôi chỉ... Các bạn biết đấy, các bạn chỉ rất xúc động, các bạn thật sự không thể nói gì.

186 Tôi nhìn xuống, và thấy đôi bàn tay nhỏ bé chui ra từ dưới những thanh nẹp lớn đó. [Anh Branham bắt chước tiếng thở khò khè—Bt.] Và phát ra tiếng thở khò khè. Và tôi nghĩ, “Thật đáng thương như vậy!”

187 Và sau khi tôi có thể tỉnh táo lại, đủ để suy nghĩ điều gì đó, tôi nghĩ, “Chúa Jêsus ôi, có phải Ngài muốn nói rằng Ngài có được niềm vui thú khi thấy điều đó chẳng? Con không thể tin điều đó. Con thật không thể tin rằng Ngài có được vinh quang từ đứa bé đó đang đau khổ như thế. Thật không thể được. Nếu điều đó khiến cho con, một tội nhân, cảm thấy như vậy với đứa bé đó, thì điều đó sẽ làm gì với Ngài, nguồn của mọi lòng thương xót? Điều đó liên quan gì đến Ngài?” Và tôi không nói được lời nào.

188 Anh ấy đang cố gắng chơi với nó, làm cho nó im lặng. Và cơ thể nhỏ bé với một chiếc tã nhỏ trên người, chỉ khoảng... Cơ thể nhỏ bé, và tất cả, không quá lớn hơn *thế*. Và đầu của nó là phần lớn nhất, hàm của nó sưng ra rất to. Và họ có một thứ gì đó quanh đầu nó, để giữ cho cái đầu nhỏ của nó không bị bung ra. Các bạn biết đấy, một cái giẻ; hai hàm của nó sưng rất to, ra như *thế*, để giữ cho nó không bị bung ra. Và cô y tá đang đứng đó.

189 Và tôi nhìn xuống đứa bé, và tôi nghĩ, “Lạy Chúa, Ngài sẽ làm gì nếu Ngài đang đứng ở đây?”

190 Bây giờ, tôi ý thức rằng tôi đang ở trên bục giảng. Và tôi nhận ra rằng Đức Chúa Trời đang hiện diện. Nhưng đối với tôi dường như Điều gì đó đã nói lên trong linh hồn tôi, và nói, “Ta đang chờ xem người sẽ làm gì với điều đó. Ta đã trao thẩm quyền của Ta cho Hội thánh.” Ở đó các bạn trở lại một lần nữa với, “Hãy nói với ngọn núi này.” “Ta đã trao thẩm quyền của Ta cho Hội thánh, và Ta đang chờ xem người sẽ làm gì.”

191 Tôi tự hỏi liệu đó có phải là thái độ của Ngài đối với chúng ta mọi lúc, rằng Ngài đang chờ xem chúng ta sẽ làm gì. Còn những dấu hiệu của thời kỳ chúng ta vừa rao giảng về thì sao? Ngài sẽ làm gì? Ngài đang chờ xem chúng ta sẽ làm gì.

192 Ồ, tôi đã nắm được bàn tay bé nhỏ của nó trong tay tôi, chỉ trong những ngón tay của tôi, như *thế*. Nó quá nhỏ bé. Và tôi nói, “Lạy Chúa, xin nghe lời cầu nguyện của tôi tới Ngài. Và bởi đức tin, rằng con tin rằng Ngài hiện hữu, con đặt giữa con quý ung thư này và sự sống của đứa bé, Huyết của Chúa Jêsus Christ. Giữa kẻ giết người và đứa bé, Huyết ấy, bởi đức tin con đặt điều đó.” Và tôi không thể nói gì khác.

193 Tôi chỉ quay lại và bắt đầu bước ra ngoài. Người cha đi theo tôi. Anh ấy nói, “Anh Branham, Chúa đặt trên lòng tôi để dâng cho anh một số phần mười.”

194 “Ồ,” tôi nói, “anh ơi, đừng nghĩ về điều đó. Không.” Tôi nói, “Tôi không cần tiền, anh à.”

195 Anh ấy nói, “Nhưng tôi đã để dành được một số phần mười.”Ồ, một số tiền nhỏ, tôi quên thật chính xác lúc này, tôi tin là khoảng năm mươi đô la. Anh ấy nói, “Chúa đã đặt nó trên lòng tôi để trao nó cho anh.”

196 Tôi nói, “Tôi sẽ nói cho anh biết điều gì. Tôi sẽ nhận nó, và rồi trả nó lại cho anh và đưa nó cho bé Ricky ở đằng kia, trên—trên hóa đơn thanh toán viện phí của nó. Vì, anh là một thầy giảng. Tôi biết điều đó là gì, tiền có nghĩa gì. Và anh, một nhà truyền giáo, và tôi biết rằng cần phải có tiền. Và anh có một gia đình, và tất cả các hóa đơn bác sĩ này. Đặt nó trở lại ngay trên hóa đơn của bé Ricky.”

197 Anh ấy nói, “Tôi không muốn làm thế, Anh Branham. Nó không phải để trả tiền cho các bác sĩ. Nó là để trả cho các mục sư truyền đạo.”

198 Và tôi nói, “Vâng, nhưng tôi trả lại nó cho anh.” Và tôi đã từ chối nó.

199 Và tôi trở về nhà, trong vài giờ đồng hồ, hai bên hàm nhả ra, và lưỡi nó trở lại vị trí bình thường. Đức Chúa Trời đã chữa lành cho cậu bé. Buổi sáng mà tôi rời đi họ đã lấy cái họng thiếc, ra khỏi cổ họng của nó.

200 Điều đó báo động cho cả Bờ Tây. Bác sĩ nổi tiếng đã gửi con trai của ông, với cháu nội của ông đến. Và họ chặn con đường, con đường đi qua, bốn mươi hay năm mươi dặm hơn, ở Pasadena, và chặn con đường nơi tôi đi qua, để cầu nguyện cho em bé mà bị co thắt não. Họ đã tiêm cho nó một mũi penicillin, và gây ra một căn bệnh ung thư do tác động của việc tiêm penicillin vào họng nó. Và tôi tin chắc Chúa đã chữa lành nó.

201 Ngay trước khi ra khỏi nhà, điện thoại reo, cứ đổ chuông. Anh Arganbright, tôi nghe thấy anh ấy đang cãi với người nào đó, nói, “Không, tôi sẽ không làm thế.”

202 Ngay khi tôi vừa lên xe, có một—một toa xe nhỏ chạy tới. Đó là người anh em Mexico thân mến của tôi và vợ anh ấy! Cả hai người vừa khóc vừa ca ngợi Đức Chúa Trời. Nói, “Anh Branham, tôi mang những phần mười này đến cho anh.”

203 “Ồ,” tôi nói, “anh ơi, tôi không thể nhận được.” Tôi nói, “Tôi thật sự không thể làm điều đó.”

Anh ấy nói, “Nhưng tôi đã mang chúng đến cho anh.”

Nói, tôi nói, “Tôi đã nói với anh để ghi chúng vào hóa đơn của Ricky.”

204 Anh ấy nói, “Sáng nay, khi tôi đi đưa cho bác sĩ những khoản tiền phần mười này, để trả hóa đơn của Ricky, bác sĩ nói, ‘Anh không nợ tôi gì cả.’ Ông ấy nói, ‘Tôi không liên quan gì đến việc đó.’ Ông ấy nói, ‘Đó là một hiện tượng kỳ diệu.’ Ông ấy nói, ‘Tôi... Anh không nợ tôi một xu nào cả.’” Vì vậy anh ấy nói, “Hãy cầm lấy cái này, Anh Branham. Chúa đã bảo tôi rằng anh phải nhận lấy nó.”

205 Tôi nghĩ, “Ồ, mình không thể.” Tôi nói, “Chúa ôi, con không cảm thấy muốn làm điều đó.”

206 Rồi điều gì đó đến với tôi. Chúa Jêsus ngày nọ, đứng nhìn những người giàu có dâng vào số tiền lớn dư dật của họ. Ồ, họ có rất nhiều, vì vậy họ đã dâng rất nhiều. Và một bà góa nhỏ bé đến với ba xu, và đó là tất cả bà ấy có. Đó là tất cả những gì bà có, và bà đã bỏ nó vào. Vậy thì chúng ta sẽ làm gì? “Ôi, chị ơi, đừng làm thế. Ừ-m. Chị biết đấy, chúng tôi không cần điều đó. Đừng bỏ nó vào. Đó là tất cả cuộc sống của chị.” Nhưng Chúa Jêsus cứ để bà làm điều đó, vì, “Ban cho thì có phước hơn nhận lãnh.”

207 Tôi đã lấy phần mười nhỏ đó. Tôi không biết phải làm gì với chúng. Tôi sẽ đặt chúng ở một nơi nào đó, trong công việc nào đó vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, một nơi nào đó tốt nhất mà tôi có thể.

208 Đó là gì? Đó là sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời. Đó là Quyền năng của Đức Chúa Trời. Những cái bóng đang đổ xuống; Đấng Christ đang xuất hiện, đó là lý do tại sao các dấu kỳ phép lạ đang xuất hiện. Đó là Ánh sáng kỳ diệu của Con đang phản chiếu lên những ngôi sao mai, với sự chữa lành trong bóng cánh của Ngài. Và nếu Ngài sẽ mang lại sự chữa lành từ sự phản chiếu sự Hiện diện của Ngài, thì Ngài sẽ làm gì khi Ngài đến trong Người? Những thân thể hư hoại này của chúng ta sẽ được biến đổi và trở nên giống với Thân thể vinh hiển của Chính Ngài. Sẽ thế nào khi Ngài đến? Cho đến khi Ngài đến, chúng ta biết ơn về Con Sự Sáng của sự Hiện diện của Ngài, như các ngôi sao mai leo lên thành lũy của Vinh hiển, và ngự ở đó để chào mừng sự Đến của Ngài trong thì giờ đen tối này.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

209 Ôi Chúa, chúng con thật yêu Ngài rất nhiều cho đến nỗi, lạy Chúa, không thể nói bao lâu...Chúng con không hề cảm thấy mệt mỏi khi làm chứng về những sự ngợi khen của Ngài. Nhưng thì giờ ở đây bây giờ, có những người bệnh đang chờ đợi. Ngài biết những lời chứng này. Theo như con biết, Chúa ôi, chúng là, sự thật hoàn toàn. Của phi công đang đứng ở ngoài đó, cho thấy làm thế nào anh ấy có thể đứng trên đôi chân của mình, và tất cả các tình trạng cơ thể của anh đã có; và kéo ống quần của anh

ấy lên và cho thấy đầu gối và chân của anh đều bị bung ra và có sẹo, nơi các bác sĩ đã cố gắng ghép các xương lại với nhau. Ngài nhìn thấy người phụ nữ đứng đó với lớp phấn trên mặt chị ấy, và những giọt nước mắt vui mừng rửa sạch nó, khi chị kể về tình trạng viêm khớp của chị đã được chữa lành nhờ Quyền năng của Ngài. Và về đứa con bé bỏng đáng yêu đó, và lời làm chứng của người cha và những người có mặt.

²¹⁰ Giờ này, Chúa ôi, Ngài thật tuyệt vời ở đây sáng hôm nay, ở đây trong đền tạm này, như Ngài ở bất cứ nơi nào trên thế giới. Và Ngài đã hứa rằng nơi nào chúng con nhóm lại với nhau, rằng Ngài sẽ ở giữa chúng con. Bây giờ chúng con sẽ gọi người đau mà Ngài đã gọi đến cho chúng con sáng nay. Và chúng con sẽ cầu nguyện cho họ, và sẽ cầu nguyện với tất cả tấm lòng của chúng con, lời cầu nguyện của đức tin. Và cầu xin Ngài cứu những người đau và khiến họ đứng dậy. Và nếu họ đã phạm tội, xin tha thứ cho họ, Cha ơi, khi chúng con xưng nhận lỗi lầm của mình với nhau, và cầu nguyện cho nhau. Và Ngài đã phán, “Lời cầu nguyện sốt sắng, nhiệt thành của người công bình có linh nghiệm nhiều.”

²¹¹ Chúng con biết một người đang nằm ở đây với chúng con sáng nay, chỉ là một người mẹ trẻ với những đứa con nhỏ này. Lạy Chúa, theo các bác sĩ, chị ấy đã gần kết thúc cuộc hành trình của mình. Nhưng chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ đứng giữa chị ấy và kẻ thù đó. Và khi chúng con xúc đầu cho chị ấy và cầu nguyện cho chị, xin Quyền năng của Ngài chạm vào linh hồn của chị. Điều đó sẽ mang lại đức tin và sự giải cứu. Và xin cho chị ấy trở về nhà và được khỏe mạnh, và dâng sự ngợi khen, và là một—một sự phản chiếu của Sao Mai, trước sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. A-men.

²¹² Anh Mercier, bây giờ, như chúng ta lấy những người này theo lịch hẹn, những người đang đến. Chúng ta sẽ chỉ gọi số này. Và họ được đưa vào danh sách những người được cầu nguyện cho.

HỒI NGƯỜI CẢNH, ĐÊM THẾ NÀO? VIE58-1130

(Watchman, What Of The Night?)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 30 tháng Mười một, năm 1958, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org